

CREȘTINȚĂ

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

NAȘTEREA DOMNULUI 2024 - ANUL XXX – NR. 2 / 64

NAȘTEREA DOMNULUI – SĂ SE BUCURE CERUL, SĂ SE VESELEASCĂ PĂMÂNTUL !

† **Mitropolitul IOSIF**

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

„Bucurați-vă pururea în Domnul!” (Filip.4, 4)

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori în Domnul,**

Bucuria Nașterii lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El Însuși Dumnezeu adevărat și Om adevărat, ne umple sufletul în aceste zile sfinte. Bucuria este și mai mare atunci când așteptarea este dublată de pregătirea lăuntrică, nu numai de cea materială. Pregătirea, pe de o parte, și așteptarea pe de alta, aduc pace și bucurie sufletească atunci când în mod conștient trăim faptul că Dumnezeu Însuși vine la noi să ne întâlnească și să trăiască viața noastră împreună cu noi.

Fiul lui Dumnezeu se face Om pentru ca bucuria comuniunii și a iubirii care este proprie lui Dumnezeu cel în Treime lăudat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, să ne-o împărtășească și nouă celor care dorim să fim în comuniune cu El și să o primim și să o trăim încă din viața aceasta.

Iubiți credincioși,

Ne face Dumnezeu un mare Dar în

ÎMPĂRĂȚIA PĂCII SE ÎNTEMEIAZĂ DE PRUNCUL IISUS ÎN IESLEA DIN BETLEEM ! ACOLO SE NAȘTE ASTĂZI LUMINA LUMII !

„Hristos Cel întrupat și înviat ne-a dăruit cheia rolului pozitiv al lumii și al vieții oamenilor. El ne-a arătat că există o altă lume, de unde a venit ca Soare strălucitor al dreptății, biruitor al răului din lume și din noi. Numai El - « Răsăritul cel de Sus » - prin nașterea, moartea și învierea Sa ne-a adus autentica bucurie a vieții celei veșnice”.

(Sfântul Preot Mărt. Dumitru Stăniloae)

Dragii mei,

În aceste vremuri de bulversare și incertitudine radicală praznicul Întrupării Fiului lui Dumnezeu ca Om ne adresează fiecăruia un apel la trezire și la mobilizare, la o schimbare din interior prin despățimire (metanoia), pentru a spune un NU hotărât la ceea ce distruge viața și a cânta un DA răsunător pentru pace în lume și pentru tot ceea ce protejează și celebrează viața și valorile ei sacre.

Împărăția păcii pe pământ este întemeiată de Domnul Hristos prin nașterea Sa în peștera din Betleemul Iudeii, locul în care s-a întrupat ca OM pentru noi și a noastră mântuire. Evanghelia ne relatează că îngerii din cer s-au coborât deasupra locului unde era Pruncul dumnezeiesc și au binevestit păstorilor mesajul divin pe care Acesta îl aducea lumii: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bunăvoire”. (Luca 2, 14)

Omul a fost creat de Dumnezeu din dragoste și pentru dragoste ca să trăiască în comuniune și pace cu semenii săi și în respect față de întreaga creație. După cum citim în primele versete ale Bibliei, la începutul creației Dumnezeu a poruncit „Să fie lumină” (Geneza 1, 3) și Lumina a ieșit din Ființa Sa, inaccesibilă creaturilor Sale. În această stare harică de lumină plină de iubire Dumnezeu l-a creat pe om ca stăpân al întregii Sale creații.

Originea și destinul omului se regăsesc în **Lumina** purtătoare de dragoste divină, de pace și viață veșnică.

această zi, Darul Suprem am putea spune. Darul și Dăruitorul de data aceasta sunt una, pentru că El Însuși Se dăruiește nouă, venind să trăiască viața noastră. Nu ne trimite lucruri intermediare ca daruri, deși le avem pe toate – viața, creația întreagă cu frumusețile nesfârșite pe care le-a pus la îndemâna noastră, cerul și pământul cu toate vietățile și tot ce este în ele – ci Darul este Însuși El, Fiul Cel Unic și Veșnic al Tatălui, zămislit de la Duhul Sfânt în pânțele Fecioarei Maria, care L-a primit în mod liber și din iubire de Dumnezeu, în sânul ei (cf. Luca 1, 35).

Prin Fecioara Maria ne-a venit bucuria mântuirii, ea fiind deci și Maica bucuriei oamenilor, cinstea și lauda a toată lumea. Prin ea ne bucurăm de coborârea Cerului pe pământ, prin Fiul lui Dumnezeu, și rostim cu mult drag în rugăciunea Acatistului dedicat ei, un nesfârșit «Bucură-te», care este și bucuria sufletului nostru răscumpărat și mântuit de Cel purtat de pânțele ei feciorelnice, care s-a arătat a fi „mai desfătat decât cerurile”.

Dar ea este și Maica bucuriei Cerului, pentru că și Dumnezeu Tatăl, Preasfânta Treime Însăși, precum și toate puterile cerești netrupești, se bucură prin ea de Mântuitorul venit în trup, din ea. Nicio bucurie pământească nu poate întrece această bucurie a mântuirii noastre prin Nașterea după trup a Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos din Fecioara Maria, fiind Dumnezeu adevărat, născut din veci din Tatăl.

Iubiți frați și iubite surori în Domnul,

Acestea știindu-le și trăindu-le în bucuria Cerului și a pământului pentru Domnul Care Se naște pentru a ne mântui și a ne răscumpăra din moarte, să trăim această bucurie cu recunoștință față de Cel ce vine, Pruncul și Domnul Iisus Hristos. Recunoștința să o trăim devenind noi înșine dăruitori în toate față de aproapele nostru, precum și noi primim totul în dar de la Dumnezeu-Tatăl, Care prin Fiul S-a făcut dăruitor a toate pentru noi.

Să fim aducători de pace, iertare, înțelegere, iubire și bucurie în familiile noastre, învățând prin propriile fapte și trăiri ce mare este bucuria venirii lui Dumnezeu printre noi.

Să fim iertători și buni și iubitori cu cei care ne greșesc, de aproape sau de departe, știind cât de Bun și iubitor S-a făcut Dumnezeu Însuși pentru noi cei păcătoși. Căci « bunătatea naște în noi

Omul este creat în lumină, prin lumină și pentru lumină.

Or, lumina creatoare este plină de iubire dumnezeiască și de pace, iar iubirea, care este viață, este diametral opusă morții, crimei, urei, conflictelor și războaielor aducătoare de moarte.

Întunericul din noi înșine - urmare patimilor și păcatelor comise prin libera noastră voință, urmare mândriei diabolice, a orgoliilor și a egoismului, precum și a dorinței noastre nestăpânite de a avea cât mai mult - este cauza neîțelegerilor a urei dintre oameni și popoare și, inevitabil, a conflictelor și a războaielor care au însângerat pământul în toate timpurile și în mai toate locurile.

Dacă întunericul vine din noi înșine, de acolo de unde pacea și dragostea au fost alungate prin voința noastră, adevărata „pace și bunăvoință între oameni” izorăște doar din Lumina lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat.

Elementele definitorii ale păcii între oameni și popoare sunt, pe de o parte, lumina purtătoare de dragoste divină desăvârșită pentru noi oamenii, care se află în fiecare dintre noi, și care-și găsește izvorul în Dumnezeu, iar pe de alta, voința liberă a omului de a se reîntoarce smerit și conștient de propriile păcate către această lumină divină, pe care o poate descoperi doar în interiorul sufletului său.

Calea anevoioasă a reîntoarcerii în sine corespunde începutului propriei despătimiri și ea ne ajută să redescoperim starea inițială în care, și pentru care, am fost creați, pentru a ne recunoaște ca frați între noi și fii ai acelui Părinte ceresc. Aceste două elemente definitorii conlucrează în mod sinergetic, divino-uman, pentru restabilirea dragostei și a păcii între oameni și popoare. Așadar, pacea lui Dumnezeu de care omenirea are atâta nevoie trebuie mai întâi redescoperită și trăită în noi înșine: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă...*” (Ioan 14, 27)

Lumina purtătoare de dragoste și pace, cea care-L definește pe Dumnezeu și cu care El se identifică, este Însuși Hristos. El ne spune despre Sine: „*Eu sunt lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*” (Ioan 8, 12). În El, în Hristos, tot sufletul umbrat de ispite și întunecat de păcate găsește lumina vieții și a veșniciei, după cum spune Sf. Ap. Ioan în prima sa epistolă: „*Dumnezeu este lumină și nici-un întuneric nu este întru El*”. (1 Ioan 1,5)

Fie că vorbim de lumina primordială, prin care totul s-a creat (Fac. 1, 3; Ioan 1, 3-4), fie că vorbim de lumina întrupată prin Nașterea Domnului Iisus (Ioan 1, 14), fie că vorbim de lumina taborică, revelată celor trei ucenici ai Domnului la Schimbarea la Față, pe Muntele Taborului, fie că vorbim de lumina Învierii, (Mat. 28,3; Lc 24,4), de lumina Cincizecimii de la Pogorârea Duhului Sfânt (FA 2, 1-4) , sau de lumina eshatologică a Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu (Mat. 24, 27-30), trebuie să știm că **lumina este Hristos iar Hristos este viața și pacea noastră a tuturor**, a oamenilor și a întregii lumi (Ioan 14, 27).

Această lumină, conștientizată și trăită în duhul păcii și al dragostei jertfelnice, reprezintă condiția îndumnezeirii noastre, a omului și a materiei, sensul și destinația existenței noastre - veșnicia vieții - pentru care am fost creați.

Hristos este „Calea, Adevărul și Viața” noastră (Ioan 14,6), și așa cum îl prevestește proorocul Isaia doar El este „Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie” (Isaia 9, 5). Sfântul Ioan Gură de Aur ne încredințează că „pentru omul credincios pacea este mai de preț decât orice avere.”

Să-I cerem Pruncului Iisus să ne ajute să trăim realmente bucuria luminii, a dragostei și a păcii în noi înșine, în familiile și în comunitățile noastre și astfel să devenim cu toții, în ciuda diversității noastre, purtători ai acestei unice lumini dumnezeiești întrupate prin Nașterea Sa.

nădejdea mântuirii și ne umple inima de bucurie » (Sfântul Ioan Gură de Aur, în vol. Problemele vieții, p. 263). Să nu judecăm pe nimeni, ca să nu fim judecați (Mt. 7, 1).

Pururea să ne aducem aminte câte ne-a iertat și ne iartă Domnul și câtă bucurie sufletească ne aduce iertarea care vine de la El, însă fără a ierta noi înșine, bucuria se pierde. Și când suntem iertați și iertăm, să ne rugăm și pentru toți cei știuți și neștiuți, să fie primiți în iubirea cea veșnică a Părintelui Ceresc, pentru Cel ce acum Se naște în ieslea Betleemului pentru a mântuirea tuturor.

Neiubirea și neiertarea, precum și dorințele de răzbunare, aduc împietrirea inimii oamenilor, care ușor trec la războaie și atrocități și aduc suferințe și lacrimi generație după generație, neam după neam.

Să trăim cu multă atenție față de cei săraci și în nevoi, bine știind că Domnul este cu luare-aminte față de fiecare dintre noi, și că dăruind omului, Lui dăruim (cf Matei 25). Să Îl primim cu bucurie cât mai mult pe Hristos Domnul în Taina Sfintei Împărtășanii, punând înaintea Lui prin Taina Spovedaniei, neputințele noastre trupesti și sufletești, știind că dacă a noastră este pocăința, numai la El este iertarea și vindecarea sufletească, cele de care nu ne putem lipsi pentru mântuire.

Chiar dacă încercările vieții fiecăruia sunt multe, neștiute și nevăzute de cei din jur, avem încredințarea că Singur Domnul nu ne părăsește și nu ne uită niciuna dintre ele și că este cu noi la fiecare pas, cu harul Său, dacă Îl primim și Îl rugăm să fie cu noi. Bucuria să fie pururea în sufletele și în viețile fiecăruia dintre dumneavoastră, să o cultivați și să o creșteți cu grijă, căci ea ne-a fost adusă astăzi de Cel ce S-a născut smerit în iesle și a devenit El Însuși Bucuria mântuitoare a vieții noastre !

Rog pe Hristos Domnul, Prunc născut din Fecioara, pe Cel iubitor de oameni, să vă binecuvânteze în aceste zile de mare sărbătoare, să vă facă parte de bucuria cea netrecătoare în Duhul Sfânt și să vă facă parte de împliniri în noul an civil, și pe toți să ne călăuzească cu harul Său spre mântuire,

Întru mulți și binecuvântați ani !

† **IOSIF,**

Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și
Meridionale

Paris, Nașterea Domnului 2023

Să-L rugăm să ne ajute ca în noul an pe care-l începem „pacea pe pământ și bunăvoință între oameni” și popoare să strălucească și în lumea noastră, atât de amenințată de conflicte și crize majore.

Fie ca netrecătoarea bucurie a Nașterii Domnului să rămână deplină în noi și neînserata lumină a Întropării Sale să ne însoțească în noul an al harului Domnului și pe tot parcursul vieții, spre slava Preasfintei Treimi, ca împreună să-I strigăm cu bucurie:

”Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina”!

***Vă doresc din toată inima să petreceți Sfintele Sărbători în pace,
sănătate, belșug de lumină și spor de bucurii duhovnicești !***

LA MULȚI ȘI BINECUVÂNTAȚI ANI !

Părintele Adrian Diaconu

022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ; 079 689 18 17

diaconu.adrian@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR PUTEȚI CITI :

IPS. PĂRINTE MITROPOLIT IOSIF - PASTORALĂ CRĂCIUN
PROGRAMUL SLUJBELOR DE SFINTELE SĂRBĂTORI
ÎNTRUPAREA ȘI RECONFIGURAREA FIINȚEI UMANE
PE PĂRINTE PATRIARH DANIEL-DEDICAȚIA ANULUI 2024
RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN – FLACĂRA LUMÂNĂRII
RUBRICA PĂRINȚILOR - DESPRE EDUCAȚIA COPIILOR
RUBRICA TINERILOR - RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI
TABĂRA DE VARĂ A COPIILOR, CRET-BERARD, IULIE 2024
30 DE ANI DE ACTIVITATE LA MONTRIOND LAUSANNE
RUBRICA LITURGICĂ . RUBRICA PATRISTICĂ. NOI SFINȚI
ROMÂNI. SFATURI DUHOVNICEȘTI. CONONICA. ACTIV.
SOCIAL-CULTURALE. ŒUVRE D'ENTRAIDE DE L'ÉGLISE

PROGRAMUL SLUJBELOR DE SF. SĂRBĂTORI

La Biserica Montriond din Lausanne

Adresa bisericii : Av. F.-C.-de-la-Harpe 2B, 1007 Lausanne

SLUJBA DE CRĂCIUN :

Marti 24 dec. ora 21:00, utrenia și Sf. Liturghie (biserica de sus);

Miercuri 25 dec. ora 10:00 și Joi 26 dec. ora 10:00 (în capelă);

SLUJBA DE ANUL NOU : Miercuri 1 ian. ora 10:00;

SLUJBA DE BOBOTEAZĂ : Luni 6 ian. ora 9:30 (în capelă).

* * * * *

La Biserica din Geneva (Grand-Lancy)

Adresa bisericii: Passage du Premier Août 1, 1212 Genève

SLUJBA DE CRĂCIUN :

Miercuri 25 dec. ora 10:00 ; Duminică 29 dec. ora 10:00;

SLUJBA DE ANUL NOU : Miercuri 1 ian. ora 10:00;

SLUJBA DE BOBOTEAZĂ și SF. IOAN-BOTEZĂTORUL :

Duminică 5 ian. 9h30 (Sfințirea Apei și agapa pt hramul parohiei)

**Pt. binecuvântarea caselor (mersul cu botezul prin parohie)
vă puteți anunța la Părintele Adrian Diaconu +4179 689 18 17**

PREAFERICITUL PĂRINTE PATRIARH DANIEL DESPRE DEDICAȚIA ANULUI 2024

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNCEPUTUL POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI – 2024*

*Har, bucurie și pace de la Dumnezeu
Tatăl, Fiul și Sfântul Duh,
iar de la noi părintești binecuvântări!*

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,**

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe
Române a proclamat anul 2024, în
Patriarhia Română, ca **An omagial al
pastorației și îngrijirii bolnavilor și
An comemorativ al tuturor Sfinților
tămăduitori fără de arginți.**

Grija pentru cei bolnavi este poruncă
evangelică și condiție a mântuirii, fiind
unul dintre criteriile esențiale după care ne
va judeca Dumnezeu. Hristos Domnul ne
cere să îi vizităm pe cei aflați în boală și în
suferință, să îi ajutăm după putere și să îi
încurajăm cu inimă bună și cu nădejde în
marea milă și putere a lui Dumnezeu.

Postul *Nașterii Domnului* aduce
nădejdea și bucuria venirii în lume a
Mântuitorului Hristos ca Prunc, Dumnezeu
și Om, oferindu-ne modelul desăvârșit de
curăție și rugăciune al Maicii Domnului,
precum și „chipul blândeților” Sfântului
Ierarh Nicolae, cel milostiv și aducător de
daruri.

Dreptmăritori creștini,

La începutul creației, „a privit
Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau
bune foarte” (Facerea 1, 31), însă, ulterior,
neascultarea lui Adam și a Evei față de
porunca divină a adus moartea și boala în
lume (Facerea 3, 16-19). Omul, care a fost
creat în Rai după chipul lui Dumnezeu și
care fusese împodobit cu toată virtutea,
primind de la Creatorul său toate darurile

ÎNTRUPAREA DOMNULUI - RECONFIGURAREA FIINȚEI UMANE

CE NE MAI POATE ADUCE AZI CRĂCIUNUL?

Fiul lui Dumnezeu se întrupează ca Om la plinirea vremii,
în persoana Pruncului Iisus, pentru a restaura umanitatea noastră
desfigurată de păcat, altfel spus pentru a o reconfigura în starea ei
originară (paradisiacă), aceea de persoană creată după chipul (și
asemănarea) lui Dumnezeu.

Prin El, și împreună cu El, atributele sacre ale persoanei umane
- conștiința, voința liberă, simțirea și spiritul uman – se reactivează,
redobândind lumina și strălucirea lor inițială, aceea de dinainte de
păcat. Totodată, în și prin Hristos, omul își redescoperă destinația sa
originară către lumina Împărăției celei veșnice a iubirii Preasfintei
Treimi, pentru care a fost creat : „Numai Hristos, Cel întrupat și
înviat, ne-a dăruit cheia rolului pozitiv al lumii și al vieții oamenilor.
El ne-a arătat că există o altă lume, de unde El a venit ca Soare
strălucitor al dreptății, biruitor al răului din lume și din noi. Numai
El - « Răsăritul cel de Sus » - prin nașterea, moartea și învierea Sa
ne-a adus autentica bucurie a vieții celei veșnice”. (Sfântul Preot
Mărt. Dumitru Stăniloae)

Păcatul a desfigurat chipul lui Dumnezeu cu care omul a fost înzestrat de Creator

Desfigurarea chipului lui Dumnezeu din om, ca urmare a
păcatelor și mai ales a persistenței în păcat, a avut și continuă să
aibă consecințe grave asupra scopului vieții noastre și a stabilității
societății umane, în general, a familiei și a persoanei, în special.
Societatea noastră, ca de altfel lumea în care trăim, este desfigurată
de multiplele crize prin care trecem, și cu care ne-am obișnuit
să trăim, dar la acestea se adaugă și o serie de amenințări care ne
înfrișează, cum ar fi, de ex. recesiunea globală, criza climatică și
apocalipsa nucleară.

Privind **crizele cu care ne confruntăm** și care au desfigurat
societatea noastră, în general, și individul în special, trebuie
menționat că, începând cu modernitatea, dar mai ales în post-
modernism, trăim o profundă criză spirituală și implicit una morală,
din care rezultă o serie de alte crize.

Criza spirituală provine din lipsa sau puținătatea credinței
noastre în Dumnezeu, de ruperea comuniunii noastre cu Biserica Lui,
de agnosticismul, credulitatea, falsa credință sau de indiferențismul
nostru spiritual.

Criza morală este inevitabilă în condițiile unei crize
spirituale căci, așa cum știm, morala este un credo în acțiune. De
aici căsătoriile de probă, adulterul, avortul copiilor, divorțurile,
despărțirile de copii sau de părinți, compromisul de orice fel pentru

spirituale și materiale, a cunoscut, în urma păcatului, durerea separării de Dumnezeu.

Astfel, **cea dintâi suferință pe care omul a îndurat-o a fost ieșirea din relația de armonie și apropiere cu Dumnezeu și alungarea din Rai, unde trăia în mijlocul unei creații pline de Duhul dumnezeiesc.** Sfântul Grigorie de Nyssa evidențiază acest adevăr atunci când afirmă că „cel zidit spre nemurire a fost desfăcut de moarte, iar cel ce petrecea în desfătarea Raiului a fost strămutat în acest loc al bolilor și al durerilor”.

Așadar, boala, suferința și moartea nu au fost create de Dumnezeu: „Dumnezeu nu a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii [...], dar prin invidia diavolului moartea a intrat în lume” (Înțelepciunea lui Solomon 1, 13; 2, 24).

Prin urmare, **Dumnezeu nu este creatorul suferinței. El, însă, aduce vindecare în omul slăbit de păcat, căruia îi oferă harul Său pentru a putea suporta greutățile vieții.**

Faptul că Dumnezeu este „Doctorul sufletelor și al trupurilor” reiese, în special, din cuprinsul Sfintelor Evanghelii. Ele ne prezintă activitatea Mântuitorului Iisus Hristos, Care „străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35).

Vindecările pe care Domnul Hristos le înfăptuiește sunt semne ale iubirii Sale milostive nesfârșite. Prin aceste vindecări, El arată că Împărăția lui Dumnezeu este aproape de oameni și ne ajută să înțelegem că **adevărata și cea mai profundă boală a omului este absența comuniunii lui cu Dumnezeu, Izvorul iubirii. Numai comuniunea cu Dumnezeu ne poate oferi adevărata vindecare și viață autentică.**

Evenimentul central care dă mărturie despre iubirea milostivă și vindecătoare a lui Dumnezeu rămâne Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului Iisus Hristos. Prin întruparea lui Hristos, Dumnezeu a ales să devină om și să împărtășească suferințele omenirii, culminând cu moartea Sa pe Cruce. El este Cel despre Care prorocul Isaia a spus: „Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat” (Matei 8,17; Isaia 53,4).

Prin moartea și Învierea Sa, Hristos oferă un nou sens suferinței, care nu este văzută ca fiind un scop în sine, ci o realitate care, deși dificilă și dureroasă,

bani, putere, sex, poziție socială, interese personale sau de grup ș.a.

Criza economică și socială se datorează, în primul rând, lăcomiei nemăsurate a unora, căci lăcomia omului care agonisește comori pe pământ și nu în ceruri, nu cunoaște hotare, dat fiind că nici-o bogăție din această lume nu poate satisface sufletul omenesc însetat de infinit (1 Tim. 6, 10).

Desfigurată este și mentalitatea noastră privind viața socială prin transformarea bogăției în avere, prin pervertirea lui „a fi” în „a avea”. Aceasta nu ne poate duce decât la conflicte pe toate planurile, la pierderea identității noastre divino-umane și a scopului acestei vieți, care este mântuirea sufletului. Nu cel ce agonisește doar pentru el și are mult se impune în fața celorlalți, ci acela ce dăruiește mult, precum și acela care deși are mai puțin se mulțumește cu ceea ce are. De aceea Părinții Bisericii ne învață: „*Vai ție omule când tu însuși nu știi cine și ce ești, când ce ești nu știi, iar când ce știi nu ești!*”!

În afara acestor crize majore cu care se confruntă societatea noastră mai sunt și **alte care ne desfigurează viața personală, socială și spirituală, ca indivizi.** Iată câteva exemple:

Desfigurarea comuniunii cu semenii noștri. Am pierdut aproape total *sensul comuniunii*, am devenit mai toți individualiști și carieriști punând *uniunea de interese* deasupra *unității în comuniune*. Vrem să ne descurcăm singuri, să ajungem unde dorim în mod individualist, uitând că Dumnezeu ne-a lăsat să trăim împreună (în familia creștină) și să ne mântuim împreună.

Desfigurarea conceptului familiei. Așa cum am menționat mai sus (la criza morală), *familia* și-a pierdut importanța pentru cei mai mulți indivizi (în special pentru cei tineri) și ea se încearcă a fi înlocuită cu alte forme de conviețuire conjugală, care să nu mai antreneze responsabilitatea cuplului.

Egoismul îi face pe tinerii părinți să-și avorteze proprii copii, iar alții trăiesc în desfrâu sau concubinaj. Nu este aceasta o desfigurare a familiei creștine?

Desfigurarea sentimentelor. *Iubirea*, cel mai sfânt sentiment uman, pe care de multe ori credem că o nutrim față de persoana de lângă noi, poate fi și ea *desfigurată de egoism*. De fapt ne iubim doar pe noi înșine și iubind pe cel de lângă noi, în realitate, așteptăm ca iubirea noastră să se întoarcă cu mult mai mult către noi înșine.

Dacă sentimentele nu se întorc în acest fel așa zisa iubire devine dintr-o dată indiferentă, ofensatoare și apoi se transformă treptat în vanitate, mânie, ură și răzbunare față de persoana pe care noi înșine pretindem că o iubim! Iubirea adevărată, cea jertfelnică, smerită și răbdătoare – a dărui totul fără a aștepta nimic în schimb – nu ar trebui să dispară niciodată, nici dincolo de mormânt, pentru că ea își are sursa în Dumnezeu, care este *iubire veșnică*.

Desfigurarea vieții noastre liturgice și sacramentale. Din ignoranță sau indiferentism duhovnicesc, din rea voință sau pur și simplu din comoditate, mulți creștini transformă participarea la Sf. Liturghie într-o reuniune sau slujbă oarecare, uitând că *scopul ei este împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului*. Căci spune Mântuitorul Hristos : „*Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.*” (Ioan 6, 48-54).

Chiar și atunci când *ne spovedim păcatele* desfigurăm sensul tainei Pocăinței, pentru că apoi plecăm și facem aceleași lucruri ca și mai înainte. Sfânta taină a Spovedaniei, care trebuie să fie un act de căință care să aducă o reînnoire a vieții noastre duhovnicești, se reduce astfel, din păcate, la un act de rutină.

Ce să mai vorbim despre **pregătirea noastră duhovnicească**

poate deveni o cale de despătimire, de maturizare duhovnicească și de apropiere de Dumnezeu. **Învierea lui Iisus Hristos din morți este dovada biruinței Sale asupra păcatului și morții, deci și asupra bolii și a suferinței** (cf. Ioan 11, 25).

Deși în această lume materială omul continuă să experimenteze boala, suferința și moartea, Învierea lui Hristos mărturisește o vindecare completă a omului la sfârșitul veacurilor. De aceea, în Biserică, **Hristos Însuși este medicament, iar Sfânta Euharistie este leac pentru tămăduirea sufletului și a trupului, spre iertarea păcatelor și viața de veci** (cf. Ioan 6, 54).

După Înălțarea Mântuitorului la cer, Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ucenicilor, dăruindu-le puterea de a duce mai departe lucrarea Sa de vindecare și mântuire. Duhul Sfânt lucrează în Biserică prin Sfintele Taine în inimile credincioșilor, vindecându-i, întărindu-i și călăuzindu-i pe calea mântuirii. În acest context, **slujirea sacerdotală a cuprins dintotdeauna și datoria clericilor de a se îngriji de cei bolnavi**, ca o împlinire a poruncii Domnului Iisus Hristos: „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați” (Matei 10, 8).

Pe lângă rugăciune și încurajare, în Biserică, pastorația bolnavilor se realizează și prin așezăminte social-filantropice. Din cele 884 de servicii sociale și medicale pe care le desfășoară unitățile de cult din cadrul Bisericii Ortodoxe Române, 90 sunt destinate bolnavilor, numărul beneficiarilor acestor servicii fiind 39.439 pacienți.

Iubiți credincioși,

Viața creștină trăită după rânduielile Bisericii este mijloc de a ne feri de păcat, dar și modalitate de a preveni boala. Rugăciunea, postul, cumpătarea și milostenia nu sunt doar obligații morale ale creștinului, ci și metode și remedii prin care cultivăm, cu ajutorul harului dumnezeiesc, o viață fizică și spirituală sănătoasă.

În mod special, atunci când este vorba despre boală și suferință, Biserica amintește și îi cinstește pe Sfinții tămăduitori fără de arginți, cunoscuți pentru darul lor de a vindeca pe cei bolnavi, prin puterea harului dăruit lor de Dumnezeu. Ei sunt numiți „fără de arginți” deoarece nu au primit vreo răsplată materială pentru serviciile lor, asemănându-se în acest fel cu apostolii, care au transmis mesajul Evangheliei și au

dinaintea marilor sărbători creștine, sau a unor **evenimente și slujbe cu caracter special** ? Ne îngrijim mai mult (sau doar) de partea materială, exterioară a actului respectiv - de cele ale Martei - și mai puțin (sau deloc) de cea spirituală - de cele ale Mariei. Nu este și aceasta o formă de desfigurare avieții noastre spirituale?

Desfigurarea rugăciunii personale și a vieții spirituale. Chiar și atunci când ne rugăm, în cazul în care facem totuși rugăciunea cu un minimum de conștiință și responsabilitate (și nu devine doar un act de rutină), noi nu reușim să ne mai concentrăm, să oprim dispersarea perpetuă a gândurilor de tot felul care, mai ales în timpul rugăciunii, cutreieră în diverse direcții. Ne rugăm doar cu vorbe pentru că nu mai știm să tăcem înaintea de rugăciune, nu ne mai putem reculege gândurile, nu ne mai putem interioriza.

Pe de altă parte, cei mai mulți dintre noi ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea doar ceea ce-i cerem, adică ceea ce vrem noi să obținem, și nu ceea ce vrea El, și nici ceea ce știe El că este mai bine pentru noi. Dacă întrebi pe oricare dintre creștinii practicanți despre rugăciunea „*Tatăl nostru*” va răspunde că o știe pe dinafară încă din copilărie. Dar tocmai aici este problema că o știm cu toții pe dinafară, dar nu și pe dinauntru! „*Facă-se voia Ta*” nu înseamnă facă-se voia mea! Nu este și aceasta o formă de desfigurare a rugăciunii noastre particulare? Și exemplele ar putea continua...

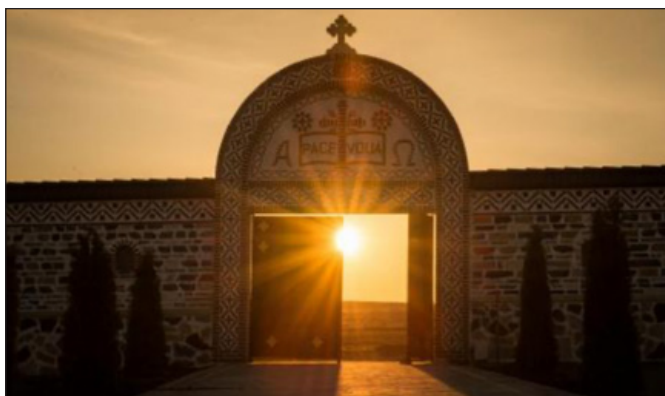
Hristos își începe opera de restaurare a ființei umane chiar din peștera Nașterii Sale

Prin aceste câteva exemple ale desfigurării noastre sufletești înțelegem de ce a fost și este nevoie de manifestarea dragostei nemărginite a lui Dumnezeu pentru noi oamenii. În pronia Sa divină El a ales ca – la plinirea vremii - să trimită în lumea noastră desfigurată de păcat pe Fiul Său cel veșnic, să se întrupeze pe pământ ca Om, pentru noi și a noastră mântuire.

Întruparea Sa din Sfânta Feciară Maria, în ieslea din Betleemul Iudeii, a însemnat startul **lucrării de reconfigurare a umanității noastre**, altfel spus de vindecare a ei de toată infirmitatea și desfigurarea sufletească.

Această lucrare de restaurare a omului în condiția sa adamică, de dinainte de păcat, a început în peștera din Betleem, a continuat pe crucea de pe Golgota, și continuă de atunci neîntrerupt, și va continua până la sfârșitul veacurilor, prin lucrarea Duhului Sfânt în Biserica lui Hristos, întemeiată pe Cruce și instituită formal la Cincizecime, întrucât „*Dumnezeu voieste ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină*” (1 Tim. 2, 4).

Totuși, reușita acestei intervenții divine de restaurare a ființei noastre în starea ei originară și de recentrare a ei în Dumnezeu **ține, în egală măsură, de acordul și participarea noastră liber consimțită.**

făcut minuni fără să ceară ceva în schimb.

Pentru a-i cinsti pe acești vindecători minunați, **Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2024 drept Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți.**

Vindecările miraculoase sunt un semn că Hristos lucrează în lume și că Biserica este vie, animată de puterea Duhului Sfânt, mântuirea fiind cea mai importantă vindecare.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Perioada Postului Nașterii Domnului, reprezintă un bun prilej pentru a înmulți dragostea și mila creștină, pentru a aduce mângâiere și alinare persoanelor aflate pe patul durerii și al neputinței.

De aceea, și în acest an, ne adresăm preoților și credincioșilor mireni ai Sfintei noastre Biserici cu îndemnul părintesc **de a organiza, la parohii, mănăstiri, protopopiate și la centrele eparhiale, colecte de alimente, haine și medicamente. Acestea vor fi distribuite celor aflați în suferință și în lipsuri, familiilor defavorizate, cu mulți copii, bătrânilor și persoanelor singure, fără copii sau rude, cu precădere celor care locuiesc în mediul rural.**

Fiind încredințați că veți arăta și în acest an dărnicie creștină și veți răspunde cu dragoste chemării noastre părintești în această lucrare sfântă de binefacere și ajutorare, vă mulțumim pentru generozitatea arătată în anii precedenți și vă reamintim cuvintele Domnului Iisus Hristos: „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7).

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți românii, din țară și din străinătate, dăruindu-le sănătate și mântuire, ocrotindu-i de tot răul și întărindu-i în tot lucrul bun, spre bucuria Bisericii noastre și a poporului român de pretutindeni.

Cu multă bucurie, vă îmbrățișăm părintește și vă împărtășim binecuvântarea apostolică: „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!*” (2 Corinteni 13, 13).

† DANIEL,

Arhiepiscopul Bucureștilor,
Mitropolitul Munteniei și Dobrogei,
Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Care este rolul nostru în reușita acestei opere ?

Actul ”reconfigurării” ființei noastre în ”parametrii” ei originari - ai Creației - nu se reduce doar la o cuvântare sfântă (ierologie) ci - mai presus - este o lucrare sfântă (ierurgie) sau – mai corect - o lucrare dumnezeiască (teurgie), la care creștinul trebuie să conlucreze cu harul divin necreat, prin conștiința și libera sa voință, prin simțirea și trăirea sa și prin spiritul său deschis cu smerenie către Dumnezeu.

În acest sens este firesc să ne punem întrebarea, **ce putem face noi** în fața acestor multiple crize cu care ne confruntăm și care constituie tot atâtea forme ale desfigurării noastre, la nivel societal și individual?

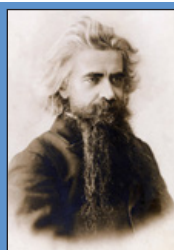
Răspunsul ni-l dă „femeia gârbovă” – desfigurată fizic – care suferea de 18 ani și a cărei vindecare ne este relatată în Evanghelia Duminicii a 27a după Rusalii (Luca 13, 10-17).

Prin exemplul vindecării infirmității (desfigurării) ei fizice de către Mântuitorul Hristos în sinagogă, într-o zi de odihnă, această femeie vindecată miraculos de gârbovenia ei ne învață, pe de o parte, să conștientizăm starea de infirmitate sufletească (spirituală și morală) în care ne aflăm și cu care, din păcate, ne-am obișnuit să trăim, iar pe de alta, *să revenim cât mai curând și cât mai motivați către Hristos, restauratorul vieții noastre, și către Biserica Lui, acolo unde Îl putem întâlni de fiecare dată, în Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie.*

Hristos – Arhiereul cel veșnic (săvârșitorul jertfei liturgice), Hristos - Mielul lui Dumnezeu (obiectul jertfei liturgice), Hristos - Dumnezeu-Omul (primitorul jertfei liturgice), doar El ne poate realmente vindeca de toate infirmitățile și neputințele noastre și de orice grea încercare a acestei vieți „*Iar Iisus văzându-o (în sinagogă n.n.) a chemat-o și i-a zis: Femeie ești dezlegată de neputința ta. Și și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu.*” (Lc 13, 12-13)

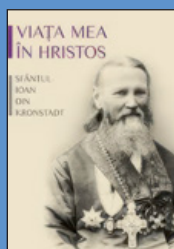
Împreună cu ea, să-L slăvim și noi pe Pruncul Iisus, Cel născut în smerenie și umilință în creșa din Betleem, să-L primim cu inimă curată și smerită în ieslea sufletului nostru, și împreună cu îngerii din ceruri, cu păstorii și cu întreaga creștinătate să-i cântăm în cor : ”*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoie*” !

Pr. Adrian Diaconu

„Răul nu se află în folosința lucrurilor materiale, ci în pofta nesățioasă care ne leagă de ele. (...) Răul și păcatul cărnii consistă în aceea că, prin pofta nesăbuită a sufletului, viața divină se află exclusă din viața naturală. Dumnezeu, aspirația absolută a tuturor ființelor, fiind principiul care trebuie să determine viața noastră, existența noastră materială, când se desprinde de Dumnezeu și este văzută ca un scop în sine își pierde măsura, tinde să nu mai aibă limite, devine nesățioasă, se prezintă ca un vid care nu poate fi umplut și constituie prin urmare un chin și un rău.(...) Materia separată de Dumnezeu, este înfîntul cel rău”.

(Vladimir Soloviev – „Fundamentele spirituale ale vieții”)

„Cât de grea va fi moartea omului care în timpul întregii sale vieți și-a făcut un idol din bani, din a bea și a mânca, și din slava lumească! În acea oră, nimic din acestea nu-i va fi de folos (...). Privește orice lucru din această lume ca o umbră fără consistență și nu-ți lega inima de nimic; nu considera nimic important și nu-ți pune speranța în nimic. Leagă-te numai de Unicul nepieritor și plin de înțelepciune, Dumnezeu.”

(Sf. Ioan din Kronstadt – „Viața mea întru Hristos”)

Care sunt cei mai cunoscuți Sfinți tămăduitori (sau taumaturgi) ?

Domnul nostru Iisus Hristos este Doctorul cel Mare al sufletelor și al trupurilor noastre. Maica Domnului și puterea Sfintei Cruci vin în rândul următor. Apoi, într-un alt rând, vin Sfinții taumaturgi.

Sfinți tămăduitori din perioada apostolică

Primul medic al Bisericii apostolice pe care îl amintește Sfântul Apostol Pavel în epistolele sale este „**Luca, doctorul cel iubit**” (Coloseni 4, 14), autorul Evangheliei a treia și al cărții Faptele Apostolilor.

Tot în cartea Faptele Apostolilor, citim despre **Apostolii Petru și Pavel**, care au vindecat bolnavi în numele lui Hristos (Faptele Apostolilor 3, 6; 9, 34).

Sf. Ap. Iacov îi îndeamnă pe cei bolnavi „*să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru ei, ungându-i cu untdelemn în numele Domnului*” (Iacov 5, 14) – Taina Sfântului Maslu.

În aceeași perioadă de început a creștinismului o altă tămăduitoare a fost și **Sfânta Mare Muceniță Tecla**, cea întocmai cu apostolii, ucenică a Sfântului Apostol Pavel.

Sfinții tămăduitori din primele patru secole ale creștinismului

Printre ei se numără **cei doisprezece Sfinți doctori fără de arginți** pomeniți liturgic la Proskomidie:

Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon.

Alături de ei, tot din primele secole, sunt și alți Sfinți tămăduitori: **Sfântul Grigorie Taumaturgul, Sfântul Ierarh Spiridon, Sfântul Ierarh Partenie de Lampsakos, Sfântul Ierarh Meletie, Arhiepiscopul Antiohiei.**

Sfinți tămăduitori mai recent

Printre ei se numără: **Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina, Sfântul Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei, Sfântul Gherasim din Kefalonia sau Sfântul Cuvios Nichifor Leprosul** ș.a. Ei sunt mari tămăduitori și foarte iubiți de credincioși !

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase - Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre - miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8, 12)

Ce învățătură transmite lumânarea copiilor care o aprind cu credință în sfeșnicul bisericii ?

Atenție ! Lumânările se aprind de către copiii - la biserică, la cimitir sau acasă - doar în prezența părinților !

M-ați aprins și vă uitați gânditori la lumina mea? Simțiți bucurie în suflet?

În mod sigur eu mă bucur, pentru că am un sens numai atunci când ard. Nu sunt tristă, chiar dacă arzând, devin mai mică.

De fapt eu am doar două posibilități:

Prima, e să rămân întreagă. Aceasta ar însemna să nu fiu aprinsă și atunci nu mă micșorez, dar nici nu-mi împlinesc rostul meu.

A doua, ar fi să răspândesc lumină și căldură și prin aceasta să mă dăruiesc chiar pe mine însumi. E mult mai frumos decât să rămân rece și fără rost. Și Domnul nostru Iisus Hristos, prietenul copiilor, s-a dăruit pe Sine, pe Cruce, pentru noi și a noastră mântuire.

Și voi copii sunteți la fel. Când trăiți numai pentru voi, sunteți lumânarea neaprinsă, care nu și-a împlinit rostul. Dar dacă dăruieți lumină și căldură, atunci aveți un sens. Pentru aceasta trebuie să simțiți și apoi să dăruieți celor din preajma voastră: iubirea, adevărul, bucuria, încrederea și dorurile pe care le purtați în inimă.

Să nu vă temeți că deveniți mai mici. Aceasta e doar o iluzie. Atât timp cât în inima voastră va fi lumină veți rămâne mereu mari; și cu cât veți dăruia mai multă lumină veți fi tot mai mari.

Gândiți-vă, cu pace în suflet, că sunteți ca o lumânare aprinsă, ce trebuie să lumineze și să încălzească în jurul ei.

Eu sunt numai o singură lumânare aprinsă , de aceea luminez mai puțin. Dar când suntem mai multe împreună, așa cum suntem în sfeșnicele de la biserică, lumina și căldura noastră sunt mult mai puternice. Tot așa este și la voi copii: *împreună luminați mai mult, prin credința, iubirea, nevinovăția și bucuria voastră!*

Copiii mai sânguincioși vor învăța această frumoasă rugăciune, din cântările vecerniei, în care se vorbește de venirea Mântuitorului Hristos ca lumină a lumii (Ioan 8,12 și 12,46):

„Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, laudam pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic ești în toată vremea a fi laudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea te slăvește”

RUBRICA PĂRINȚILOR

Dragi Părinți,

Ați fost dăruitori de Dumnezeu cu darul cel mai sfânt al acestei vieți, care este nașterea, creșterea și educarea copiilor.

Pentru a ne bucura realmente de copiii noștri, și pentru a-i avea sănătoși și îndelungați în zile, trebuie să acceptăm că ei sunt mai întâi ai lui Dumnezeu, Cel care le-a dat viața și care le-o protejează în permanență mai mult decât o putem face noi - părinții trupești.

De aceea, pentru binele și folosul lor, suflesc și trupesc, copiii trebuie creșcuți și educați cu fața spre Dumnezeu, căci „doar cei ce trăiesc în lumină se vor bucura de lumină”.

Dumnezeu nu trebuie să însemne o noțiune nesemnificativă în viața copilului, ci din contră, El trebuie să fie centrul vieții noastre. „Dacă Dumnezeu nu este pe primul loc în viața noastră, nu este pe niciun loc” (Părintele Teofil Părăian).

De aceea, ca părinți, e bine să avem permanent gândul că trebuie să ne creștem copiii în Hristos și în Biserica Lui.

Tehnicile de educație a copiilor ne pot fi de mare ajutor, dar este mult mai important ca viața noastră să fie o viață autentică în Hristos. Să promovăm „o cultură a familiei ortodoxe”, cu rugăciune zilnică împreună, citirea cărților sfinte, participarea împreună la **Sfânta Liturghie** și la cultul divin public. Implicarea activă în viața de parohie este și ea foarte importantă, astfel încât copiii noștri să primească o educație sănătoasă și sfântă.

Împărtășirea copiilor cu Sfintele Taine, în timpul Sfintei Liturghii, este fundamentală pentru creșterea lor sub protecția divină. De altfel, părinții sunt vrednici de Sfintele Taine **prin împărtășirea copiilor**.

Doar prin Hristos, și în Biserica Lui, sub bolta de har a Sfântului Duh, copiii se pot bucura din plin și cât mai îndelungat de darurile, de sfințenia și de frumusețea vieții. **Dumnezeu să vă binecuvânteze în nobila și sfânta misiune pe care o aveți !**

Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți ! (Luca 18,16)

„Și luând un copil în brațe, în mijlocul lor, le-a zis: Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9: 36-37).

Dragi copii,

Iubirea față de părinții care v-au născut și care vă cresc se arată mai ales în ascultarea și respectul față de ei. Amintiți-vă că Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost copil, crescând în ascultare atât față de Dumnezeu Tatăl, cât și față de Sfânta Fecioară Maria și Dreptul Iosif. În felul acesta „Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul, la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 52).

Întrucât părinții voștri sunt pentru voi darul lui Dumnezeu Tatăl, trebuie să vă rugați stăruitor pentru ei. Astfel, dragostea fiască pe care o arătați va fi lumină și bucurie pentru părinții voștri. (Părintele Patriarh Daniel, Mesaj la Duminica Părinților și Copiilor)

Rugăm pe Dumnezeu să vă dăruiască tuturor, părinților și copiilor din comunitatea noastră, pace și sănătate, multă bucurie și mult ajutor pe calea credinței adevărate și a faptelor bune, în așa fel încât în viața familiei voastre cum lucrează „harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh” (2 Cor. 13, 13).

Părintele Adrian

Copii la școala duminicală, biserica din Geneva (Gd-Lancy) și biserica Lausanne

Să insuflăm copiilor noștri dragostea de Dumnezeu și duhul rugăciunii

„O copilărie bine rânduită este un temelie și pentru o tinerețe îngrijită și pentru o bătrânețe fericită” (Părintele Teofil Păvăleanu)

Reluăm în acest număr un articol pe care l-am mai publicat - în nr. 20 (Crăciunul 2002) și în nr. 33 (Paști 2009) al revistei Credința - întrucât **formarea și inițierea copiilor în rugăciune** reprezintă una din cele mai importante sarcini ale familiei creștine, ale învățământului religios, și nicio catehizare teoretică nu o poate înlocui.

Rugăciunea nu se învață prin conferințe și lecții. Copilul pătrunde în ea și crede în ea prin participare la viața părinților săi pe care nimeni nu-i poate înlocui vreodată pe deplin. Aici, mai mult decât în orice alt domeniu, puterea exemplului este hotărâtoare pentru copil.

Important este ca noi părinții să ne rugăm cu copiii. Pentru aceștia, este esențial să știe că părinții lor trăiesc în rugăciune, că nu s-ar putea lipsi de ea și că o iubesc; rugăciunea nu trebuie să fie o „corvoadă obligatorie”.

Cine ?

Copiii foarte mici (până la vârsta de trei ani) ar putea fi pur și simplu prezenți la rugăciunea zilnică a familiei (sau a părinților, sau măcar a mamei, dacă tata vine prea târziu de la serviciu). Cei mici sunt foarte sensibili la atmosfera de pace, la frumusețe, la ritualuri. Fiecare familie își va avea deci propriile sale ritualuri.

De fiecare dată când va fi cu putință, amândoi părinții să ia parte la rugăciune, fiindcă rugăciunea reunește comunitatea familială.

Și în căminele mixte este perfect posibilă rugăciunea în comun. Fiecare familie își va făuri propriile ritualuri. Familia să se adune într-un loc liniștit și precis, fie mereu același, fie, de pildă, pe

RUBRICA TINERILOR

Quels sont vos conseils pour aider les jeunes chrétiens à renforcer leur foi en Dieu ?

En voici quelques-uns:

Lire la Bible régulièrement. La Bible est la parole de Dieu et est la principale source de sagesse et de connaissance pour les chrétiens. En lisant régulièrement la Bible, les jeunes chrétiens peuvent se rapprocher de Dieu et comprendre mieux sa volonté pour leur vie.

Prier. La prière est un moyen important de communiquer avec Dieu et de renforcer notre relation avec Lui. Je vous encourage à prier régulièrement, non seulement pour demander des choses, mais aussi pour exprimer votre gratitude et votre adoration envers Dieu.

Participer à des activités de l'église. Les églises offrent souvent une variété d'activités pour les jeunes, notamment des groupes de jeunes (comme par ex. le groupe de jeunes « NEPSIS » de notre paroisse), des événements de bénévolat, activités sociales, des camps d'été et des programmes d'étude biblique. Participer à ces activités peut vous aider à vous connecter avec d'autres croyants et à renforcer votre foi.

Lire des livres chrétiens. Il existe de nombreux livres écrits par des auteurs chrétiens - Pères de l'Eglise, auteurs mystiques, hierarques, grands théologiens - qui peuvent vous aider à approfondir votre compréhension de la foi et de la Bible. Je vous encourage à lire des livres qui vous intéressent et qui sont pertinents pour votre vie, votre âge et votre compréhension.

Trouver un père spirituel - un mentor. Il peut être très bénéfique pour vous, les jeunes chrétiens. Ce mentor peut être même un parent ou un ami plus âgé qui a une relation forte avec Dieu. Le prêtre de la paroisse orthodoxe où vous habitez peut vous offrir, en tant que mentor spirituel, un important soutien, répondre à vos questions et aider à vous guider dans votre parcours de foi.

Par tous ces moyens, vous atteindrez votre but, qui est de découvrir et de réaliser, avant tout, **l'amour et la lumière du Christ en vous même**, puis de les manifester dans votre vie quotidienne avec ceux qui vous entourent.

L'amour est la manière suprême de manifester la présence et l'œuvre du Dieu vivant dans la vie des chrétiens. *“Bien-aimés, aimons-nous les uns les autres, car l'amour vient de Dieu, et toute personne qui aime est née de Dieu et connaît Dieu. Celui qui n'aime pas n'a pas connu Dieu, car Dieu est amour”.* (1Jean 4:7-8)

Je vous souhaite bon courage et n'oubliez pas que je suis à votre disposition pour vous aider à approfondir ce qui est mentionné ici.

* * * * *

TABĂRA DE VARĂ PT. COPII, CRÊT-BERARD - 2024

Ajunsă la cea de-a 11a ediție, **Tabăra de vară pentru copii** și-a început activitatea, în cadrul Protopopiatului Elveției, din vara anului 2013, la inițiativa și cu binecuvântarea Ips. Părinte Arhiep. și Mitropolit Iosif. Ultimele ediții au fost cele mai reușite, ceea ce înseamnă că de la an la an ne perfecționăm ! Mulțumim părinților, copiilor și monitorilor, care au avut și de această dată o prestație impecabilă : **Mihaela, Cătălin, Georgeta, Simona, Ioan-Gabriel, Gabriela, Antonia, Aura și Alessia! Slavă lui Dumnezeu pt. toate!**

rând la icoana de la căpătâiul fiecărui copil.

După ce, pentru mai multă discreție, s-au tras perdelele la ferestre, se poate aprinde o candelă, o lumânare. Se pot pune flori lângă icoană. Rugăciunea să fie precedată de un moment de calm și de tăcere.

Să se aibă grijă ca ținuta să fie potrivită: copilul să fie curat (să i se explice că, deseori, curățenia trupească o oglindește pe cea sufletească). Cei mici se vor strădui să imite cât mai bine.

O dată cu adolescența, copilul devine discret, este în căutarea propriei personalități și se dorește original în raport cu adulții și asemănător cu camarazii săi. Îi place să se facă remarcă prin aspectul exterior, dar dă dovadă de o mare pudoare a sentimentelor.

Părinții trebuie să știe atunci că nu e cazul să aștepte de la copil să-și formuleze rugăciunea în fața lor. Important este ca el să știe că, chiar și fără el, părinții continuă să se roage.

Când ?

Aici trebuie respectate două principii. Pe de-o parte, să se aibă în vedere o regularitate maximă și să se stabilească puncte de reper în viața zilnică. Ora rugăciunii să fie în funcție de ritmul vieții familiale. Unii părinți, de cum sunt gata, fac rugăciunea împreună cu copilul la ora deșteptării acestuia din somn.

Se poate alege tot atât de bine și ora mesei de prânz, sau seara, când toți se întorc acasă sau momentul culcării copiilor. Întotdeauna se găsește timp dacă dorești cu adevărat.

Unii copii iau lecții de muzică, de pictură, de gimnastică, de călărie, de scrimă. Oricând există modul de a găsi timpul necesar pentru o rugăciune comună, dacă o consideri esențială.

Cum ?

Rugându-ne pentru toți cei pe care-i iubim, am fi ispitiți să începem cu rudele, cu prietenii, cu noi înșine. Pe când rugăciunea Bisericii ne învață să începem cu pacea a toată lumea, cu lăcașurile Domnului, cu orașele și satele, cu întreaga creație, cu cei bolnavi, cei închiși și, în sfârșit, cu rudele noastre. Se vede cât de mult ni se lărgeste astfel orizontul. Biserica este un pedagog neasemuit.

Prin rugăciunea sa, ne învață să ne deschidem cugetele, să ne situăm deseori problemele în raport cu ansamblul, să

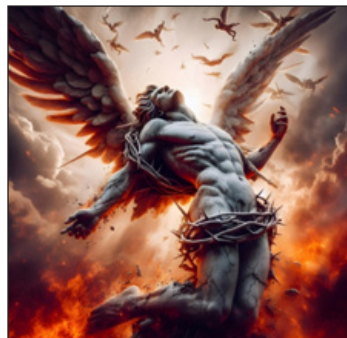
IMAGINI - TABĂRA DE COPII, CRÊT-BERARD - 2024

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR

Se vorbește tot mai des printre tineri, dar nu numai, despre sataniști și satanism !

Sataniștii sunt ateii ? Cine este Satana ?

Satana nu este un ateu, el crede în Dumnezeu ! Iată cum s-au adresat diavoliului lui Iisus Hristos în ținutul gadarenilor : „Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? (Matei 8, 29)

Când Dumnezeu a creat Cerul
- lumea îngerilor, a oștirilor și

puterilor netrupești - Satana era cel mai strălucitor dintre îngerii lui Dumnezeu, de unde și numele lui de *Lucifer* (cel care strălucește). Mândria, însă, l-a cuprins și a vrut să devină asemenea Creatorului său, să se așeze chiar în Tronul Său cel preainalt. El a spus „*voi fi ca Cel preainalt*” ! (Isaia, 14,14) Și atunci arhanghelul Mihail (*Michael* = cel ce este asemănător lui Dumnezeu; puterea lui Dumnezeu), cu sabia sa de foc, l-a alungat din Cer și el a căzut, în întunericul cel mai dinafară, din pricina mândriei lui. „Am văzut pe Satana ca un fulger căzând din cer” spune Domnul Iisus Hristos. (Luca 10,18)

De aceea Părinții Bisericii afirmă în cor că „*păcatul mândriei din om este dovada începutului stăpânirii lui de către diavolul*” și Sf. Ioan Scărarul adaugă : „*cel mândru nu mai are nevoie de demon, pentru că el însuși își este sieși demon*”. Sf. Ioan Gură-de-Aur atrage și el atenția că : „*omul mâncat de mândrie este acela care, dintre toți, se cunoaște cel mai puțin pe sine*” !

Și în popor se spune că „*mândria (sau trufia) este trâmbița căderii omului*” pentru că prin mândrie, prin orgoliu, omul trăiește tragismul rupturii, al izolării de lume, iar lăuntric tragismul stării de vrăjmaș ce se luptă cu sine însuși până la prăbușire.

Acest duh al mândriei (al trufiei și al orgoliului), diametral opus duhului smereniei și umilinței, își are originea în voința liberă a omului coruptă în mod perfid de Satana prin propriile noastre slăbiciuni, prin tentațiile de tot felul, cărora noi nu mai suntem în stare să le facem față prin discernământ și abinență.

Așa cum ne învață Sf. Ap. și Evanghelist Ioan, trei sunt izvoarele ispitelor care despart pe om de Dumnezeu: „*Pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții*”. (1 Ioan 2, 16). „*Diavolul are atâta putere asupra noastră cât îi dăm noi ! Este ca și un câine foarte agresiv, legat în lanț, care nu ne poate face nici-un rău dacă nu intrăm în perimetrul lui*” (Părintele Arsenie Papacioc).

În realitate, însă, Satana a devenit *dumnezeul* acestei lumi, o lume care a întors de bună voie spatele Dumnezeului Celui adevărat. Satana, care a ajuns să preia stăpânirea acestei lumi, fără de Dumnezeu, este autor al vicleniilor și înșelătoriilor sufletului uman, autor al falsei credințe, al falselor religii, și el lucrează în voie cu scopul de a devia traiectoria omului spre Lumina cea veșnică a Împărăției iubirii celei veșnice a Preasfintei Treimi, pentru care a fost creat.

Trebuie precizat că scopul lucrării lui Satana în lume nu este acela de a face ateii din toți oamenii, ci acela de a perverti și corupe adevărul, altfel spus de a anula libertatea omului, pentru că așa cum

descoperim în noi înșine multe aspecte ascunse. Rugăciunea Bisericii ne va îmbogăți, la fel și pe copiii noștri, și ne va duce către o rugăciune spontană, vie, bogată și variată.

Chiar dacă cuvintele rugăciunii noastre sunt formulate de către Sfinții Părinți, învățătorii noștri în materie de rugăciune, aceasta nu înseamnă că rugăciunea nu este pe deplin și în mod liber a noastră.

Să insuflăm copiilor noștri dragostea de Dumnezeu

Când încercăm să-i învățăm pe copii despre Dumnezeu și nu găsim cuvintele potrivite, să nu insistăm prea mult asupra explicațiilor, ci mai degrabă să ne lăsăm inspirați de Dumnezeu și de însăși mintea copilului.

Cele mai bune metode educaționale își propun în primul rând să-i învețe pe copii cum să învețe. Există un proverb care spune: „*Dă-i fiului tău un pește și o să mănânce bine azi. Învăță-l cum să folosească undița și va mânca bine toată viața*”. Tot așa trebuie să privim și noi menirea noastră de părinți și educatori creștini.

Să le insuflăm copiilor noștri dragostea de Dumnezeu, dar să le arătăm totodată cum să descopere singuri voia Domnului. Dacă îi învățăm pe copii să-L iubească pe Dumnezeu și pe sfinții Lui „*toate celelalte li se vor adăuga lor*” (cf. Matei 6,33).

Extras din Maica Magdalena “Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi”, Deisis, Sibiu 2000, pp 46-54

„Pentru o educație creștinească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând, puține cuvinte, în al doilea rând, multe exemple și în al treilea rând, mai multă rugăciune” (Sfântul Paisie Aghioritul)

LECȚIILE DE CATEHISM PT COPII

Au loc în fiecare duminică de slubă, de la ora 11:00, în sala parohială a bisericii. Vă rugăm să-i aduceți pe copii mai devreme, pt a participa la aceste lecții. Vă mulțumim pentru înțelegere!

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII

Se organizează la Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD, între 29 iunie și 5 iulie 2025. Așteptăm copii între 7-14 ani. Pt. înscrieri +4179 689 18 17 <diaconu.adrian@gmail.com>

TINERII ÎNTREABĂ

De ce îngăduie Dumnezeu să pierdem ceea ce iubim mai mult în viață?

Răspunsul la această întrebare se poate da din mai multe puncte de vedere. Aleg însă să răspund printr-o relatare legată de scriitorul austro-ungar de lb. germană Franz Kafka (1883-1924). În acest caz, concluzia este ceea ce mi se pare că răspunde cel mai potrivit la întrebarea ta.

Se spune că scriitorul Kafka, care nu a fost căsătorit niciodată și nici nu a avut copii, se plimba într-o zi printr-un parc din Berlin, când a întâlnit o fată care plângea cu mare durere pentru că își pierduse păpușa preferată. Împreună au căutat păpușa peste tot, dar fără succes. Kafka i-a propus fetei să se întâlnească acolo și a doua zi pentru a căuta din nou, împreună, păpușa pierdută.

A doua zi, când nu găsiseră încă nimic, Kafka i-a întins fetei îndurerate o scrisoare, scrisă chiar de păpușa ei dragă, care îi spunea : „Te rog nu mai plânge ! Eu am plecat într-o excursie pentru a vedea lumea, dar îți voi scrie despre aventurile mele”.

Astfel a început o poveste care a continuat până la sfârșitul vieții lui Kafka.

În timpul întâlnirilor lor, scriitorul i-a citit fetei scrisorile păpușii, scrise cu mare atenție, cu aventuri și conversații, încât fetei i s-a părut adorabilă pentru toate experiențele pe care le trăia.

În cele din urmă Kafka a adus înapoi păpușa, pe care o cupărase, după indiciile decrișe de fată, una care se întorcea dintr-o lungă aventură. Când a văzut-o, aceasta și-a pierdut imediat zâmbetul și a spus: „nu seamănă deloc cu păpușa mea” ! Kafka, care prevăzuse o astfel de reacție, i-a mai întins fetei o scrisoare în care păpușa scria : „Călătoriile mele m-au schimbat!”. Fata a strâns-o în brațe dându-și seama că păpușa ei se maturizase o dată cu ea, și bucuroasă a luat-o acasă.

Un an mai târziu Kafka a murit și după mai mulți ani fata, devenită acum adultă, a găsit un bilețel în interiorul păpușii, semnat de Kafka însuși! În el, scria :

„Tot ceea ce iubești se va pierde probabil dar, în cele din urmă, dragostea se va întoarce către tine într-un alt mod !

Acesta este răspunsul pe care eu l-am ales pentru întrebarea ta ! Și un sfat :

Nu-ți pierde niciodată încrederea și nădejdea în Dumnezeul iubirii !

ne spune Hristos „*Adevărul vă va face pe voi liberi*” ! (Ioan 8, 32). Doar în libertatea sa originară - cu care a fost înzestrat de Creator – omul poate rămâne în comuniune cu Dumnezeu, cu semenii săi, cu creația înconjurătoare, și cu el însuși.

Or, Satana tocmai aici lucrează, la pervertirea acestei reale libertăți ontologice în false și trecătoare ”libertăți” ale acestei vieți, care întunecă, de fapt, lumina divină din noi și ne orbesc vederea interioară spre Împărăția lui Dumnezeu. „*Ne-ai făcut pentru Tine Doamne și neliniștit este sufletul nostru până se va odihni întru Tine*” ! (Fericitul Augustin).

A perverti libertatea noastră sufletească în false libertăți trupești, a perverti pe „a fi” în „a avea” și „bogăția” în „avere”, este suficient pentru Satana ca oamenii să creadă că se află pe calea cea bună către Dumnezeu, că sunt creștini adevărați, când, de fapt, ei sunt doar declarativ creștini, dar trăiesc în voia lui Satana prin viața și faptele lor.

Mântuitorul Hristos ne avertizează: „*luați seama că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru*” (Luca 17,21). Altfel spus, destinația noastră ultimă este întipărită de Creator chiar în profunzimea sufletului nostru, acel loc la care Satana nu poate ajunge fără permisiunea noastră, dar pe care încearcă cu consecvență și abilitate să îl corupă prin toate mijloacele, prin tentațiile și păcatele noastre cărora nu suntem în stare să le facem față.

De aceea putem spune că, în reușita acestei viclene alterări a ”chipul lui Dumnezeu” din om (cf. Facerea 1,27), și perfide deturnări de destinație a omului de la Împărăția lui Dumnezeu, chiar noi înșine îl ajutăm pe diavolul, prin îngăduința noastră, prin slăbiciunile și poftele noastre neînfrânate și (mai ales) prin persistența noastră în anumite păcate.

Așadar, cred că este datoria noastră, a fiecărui tânăr, adult sau vârstnic, să ne trezim cât mai curând din această lucrare perfidă și vicleană de autodistrugere a imaginii lui Dumnezeu din noi, să întoarcem spatele lui Satana și lucrării lui perfide, și să-L alegem negreșit - în conștiința, voința și în simțirea noastră - pe Dumnezeul Cel viu, Împăratul luminii și al vieții veșnice.

Această conversie se poate face prin trezirea conștiinței noastre, prin recunoașterea slăbiciunilor și a păcatelor noastre, și printr-o viață trăită în smerenie, în rugăciune și în iubire față de cei ce ne înconjoară. Să nu uităm că prin rugăciunea smerită nu noi îl alegem pe Dumnezeu, ci Dumnezeu ne alege pe noi. „*Eu v-am ales pe voi*” . (Ioan 15, 16).

Precum vameșul din evanghelie, cu mintea în inimă, să-i oferim și noi inima noastră lui Dumnezeu, în stare de conștiință și trezire interioară, rugându-L smerit „*Dumnezeule milostiv fi mie păcătosului*” ! (Luca 18, 13)

Părintele Adrian

Activități cu tinerii din parohiile Geneva și Lausanne, Tabăra de vară - iulie 2024

**DUMINICĂ 1 DECEMBRIE 2024 -
ZI ANIVERSARĂ ÎN PAROHIA ORT.
ROMÂNĂ DIN LAUSANNE / VAUD**

*Duminică 1 dec. 2024 Parohia "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni" din Lausanne a primit vizita
Ips. Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif*

Duminică 1 decembrie 2024 s-au împlinit 30 de ani de când Înaltpreasfinții Mitropoliți, Daniel al Moldovei și Bucovinei, în calitate de delegat al Sf. Sinod al B.O.R., și Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord - Arhiepiscop *locum tenens* al Europei Occidentale și Meridionale – la invitația Pc. Părinte paroh Adrian Diaconu au binecuvântat, în decembrie 1994, la Biserica Montriond din Lausanne, începutul lucrărilor de amenajare a noii Capelei ortodoxe românești din cantonul de Vaud, dedicată "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni".

Spațiul pt. această capelă - care se află la subsolul bisericii evanghelice-reformate Montriond - ne-a fost oferit chiar în 1994 de Primăria din Lausanne în calitatea ei de proprietar al imobilului, cu acordul Parohiei evanghelice-reformate care utiliza acest locaș de cult.

Noua Capelă ortodoxă a fost decorată, conform tradiției iconografice a Bisericii ortodoxe, în 1994-1995, de către Maestrul Ion Ipser și pictorul Spiridon Puiu Ganea, amândoi profesori la Școala de Decoruri de Teatru din Geneva, cu sprijinul financiar al Dnei Ioana Munzer (din Geneva) și a enoriașilor Parohiei din Lausanne.

Capela ortodoxă românească a fost inaugurată în data de 17 iunie 1995, de către Pc. Pr. prof. Constantin Galeriu, delegat al PF. Părinte Patriarh Teoctist, și de Pr. paroh Adrian Diaconu, în prezența Familiei Regale române și a unui mare număr de credincioși.

În data de 16 iunie 1996 ea a fost târnosită de către Înaltpreasfinții Părinți Mitropoliți Damaskinos al Elveției și Serafim al Germaniei, Arhiepiscop *locum tenens* al Europei Occidentale.

Capela ortodoxă a "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni" din Lausanne, prin simplitatea și armonia ei iconografică a

**PAROHIA "TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI ȘI
ELVEȚIENI" DIN CANTONUL DE VAUD LA
30 DE ANI DE ACTIVITATE ÎN LOCAȘURILE
BISERICII MONTRIOND DIN LAUSANNE**

**Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL,
Patriarhul Bisericii ortodoxe Române, 1 decembrie 2024**

*Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a primit la reședința patriarhală, în 22 oct. 2008,
delegația Comunității Bisericilor Creștine din Cantonul de Vaud – CECCV*

**Trei decenii de activitate liturgică, pastorală și culturală
românească la Lausanne, cantonul de Vaud, Elveția**

Parohia ortodoxă românească din Lausanne și cantonul de Vaud, Elveția, cu hramul *Tuturor Sfinților Români*, sărbătorește anul acesta, la 01 decembrie 2024, împlinirea a 30 de ani de activitate, fiind în decursul acestor decenii un adevărat liant identitar, de credință și de neam, pentru românii stabiliți, temporar sau permanent, în capitala cantonului de Vaud și în împrejurimi.

În contextul deschiderii și reafirmării relațiilor spirituale părintești dintre Biserica Ortodoxă Română și comunitățile Exilului românesc din Occident, urmare evenimentelor petrecute în România în decembrie 1989, Patriarhia Română a răspuns prompt cererilor românilor din străinătate de a li se trimite preoți din țară, cu experiență misionară și pastorală. În acest sens, comunitățile românești din Geneva și Lausanne, Elveția, avându-l ca reprezentant de seamă pe fostul monarh al României, Regele Mihai I, au solicitat Patriarhiei Române, în anul 1991, să trimită un preot pentru organizarea activităților bisericești din aceste comunități. Răspunsul Patriarhiei Române la cererea reprezentanților celor două comunități românești din Elveția s-a concretizat prin desemnarea Părintelui Adrian Diaconu din Arhiepiscopia Bucureștilor ca preot al acestor comunități. Era firesc ca Biserica Mamă să-și dorească reluarea legăturilor ei firești cu fiii și fiicele ei de pretutindeni, mai ales cu membrii acestor comunități românești din Elveția, care au fost nevoiți, în cea mai mare parte, să-și părăsească țara în condiții grele, riscându-și propria viață, precum și pe cea a familiilor lor.

Preacucernicul Părinte Adrian Diaconu, cu o bogată experiență pastorală, formată în țară, în timpul celor zece ani de slujire (1981 - 1991) la Parohia Blejoi, județul Prahova, s-a preocupat de reorganizarea, pe baze canonice, a celor două comunități românești din Elveția, mai întâi în cadrul Parohiei *Sfântul Ioan Botezătorul din Geneva*, începând cu data de 1 ianuarie 1992, iar în paralel, începând cu data de 1 ianuarie 1993, în cadrul Parohiei *Tuturor Sfinților Români* din Lausanne și

devenit în scurt timp locul de rugăciune și de reculegere al multor creștini ortodocși din cantonul de Vaud, și nu numai.

M.L. Regele Mihai și Regina Ana, după ce s-au mutat cu locuința la Aubonne, în cantonul de Vaud, au ieșit la slujbele duminicale până în 2016 doar în ac. Capelă.

În ultimii doi ani (din 28 iunie 2022) Primăria din Lausanne, în calitatea ei de proprietar al imobilului, ne-a oferit și biserica mare (de sus)- Biserica Montriond, pentru trei duminici pe lună (inclusiv la marile sărbători creștine), prin semnarea oficială a unei Convenții tripartite, între Primărie, Parohia evanghelică-reformată "St-Jean" (utilizator o duminică pe lună) și Parohia ortodoxă română a "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni" din cantonul de Vaud (utilizator trei duminici pe lună).

În acest fel parohia noastră beneficiază în continuare de Capela ortodoxă și de sala parohială de la subsolul clădirii, dar și de biserica mare - Biserica Montriond.

Pentru a respecta tradiția noastră ortodoxă, liturgică și iconografică, am făcut și un iconostas pe care l-am montat în biserica Montriond și care a fost sfințit de Ps. Părinte episcop vicar Marc Nemțeanul în 18 iunie 2023. Anul acesta iconostasul a fost înlocuit cu unul din lemn sculptat, care a fost binecuvântat, duminică 1 decembrie, de Ips. Părinte Arhiep. și Mitropolit Iosif.

Tot cu acest prilej aniversar Arhipăstorul nostru a acordat Crucea Mitropolitană pt. mireni și Gramate Mitropolitane unor credincioși care s-au evidențiat în toți acești 30 de ani de activitate prin atașamentul lor față de biserică.

Corală "Ciprian Porumbescu" de la Suceava a fost invitată duminică 1 dec. să dea răspunsurile la Sfânta Liturghie și să susțină apoi un *Concert de colinde și cântece religioase*.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate și ne încredințăm în continuare rugăciunilor "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni" să mijlocească către Bunul Dumnezeu pentru comunitatea noastră și pentru mântuirea sufletelor noastre. Amin !

Imagine de la slujba pontificală din biserica Montriond – Lausanne - 1 decembrie 2024

cantonul de Vaud.

În calitatea sa de preot paroh la aceste două parohii, Părintele Adrian Diaconu s-a îngrijit și de pastorația familiei regale române, exilată în Elveția, mai întâi la Versoix și apoi la Aubonne, „fiind, pentru o perioadă, duhovnic al Regelui Mihai I”.

Între anii 1992 și 1994, parohia ortodoxă românească din Lausanne și cantonul de Vaud a funcționat în capela bisericii evanghelice-reformate St-Jean din Lausanne. În luna decembrie 1994 au început lucrările de amenajare a noii Capele ortodoxe cu hramul *Tuturor Sfinților Români*, la subsolul bisericii Montriond, în regiunea gării din Lausanne, fiind inaugurată după mai puțin de un an, la data de 17 iunie 1995 și târnosită în 16 iunie 1996.

Din iunie 2022, parohia românească din cantonul de Vaud a primit din partea Municipality din Lausanne și biserica *Montriond* (biserica mare) cu dreptul de a oficia serviciile liturgice ortodoxe în trei duminici pe lună și la sărbătorile creștine din timpul săptămânii.

În decursul celor trei decenii de activitate a parohiei, Părintele Adrian Diaconu a desfășurat, cu înțelepciune, tenacitate și jertfelnicie, o bogată activitate liturgică, pastoral-misionară și social-culturală. Remarcăm, în mod deosebit, frumoasa activitate editorială inițiată și realizată de Părintele Adrian, prin publicarea, din 1995 și până în prezent, a revistei parohiale *CREDINȚA*, în conținutul căreia se regăsesc articole cu specific catehetic, liturgic, biblic, patristic, dar și articole de cultură și spiritualitate românească. De asemenea, această parohie organizează anual, începând cu anul 2013, tabere pentru copii și adolescenți la Maison de Crêt-Bérard/Vaud, precum și activități duminicale cu copiii pentru păstrarea și cultivarea limbii române și a tradițiilor creștin - ortodoxe.

Capela ortodoxă românească din Lausanne, cu hramul *Tuturor Sfinților Români*, este vizitată și apreciată de înaltele oficialități române, fiind, totodată, casa spirituală pentru mulți tineri români, prezenți la studii sau pentru românii angajați la instituțiile din cantonul de Vaud și împrejurimi.

Acum, la aniversarea a 30 de ani de activitate a parohiei ortodoxe românești din Lausanne în Biserica Montriond, felicităm pe Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, pe Preacucernicul Părinte Paroh Adrian Diaconu și pe Doamna preoteasă Georgeta Diaconu, pentru slujirea cu râvnă și devotament a Bisericii lui Hristos și a comunității încredințate spre păstorire, precum și pe toți enoriașii acestei parohii.

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să ocrotească această parohie, pentru rugăciunile tuturor Sfinților Români, și să vă dăruiască tuturor pace și bucurie, sănătate și fericire întru mulți ani!

Cu aleasa prețuire și părintească binecuvântare,

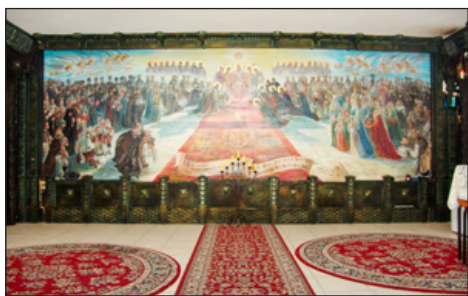
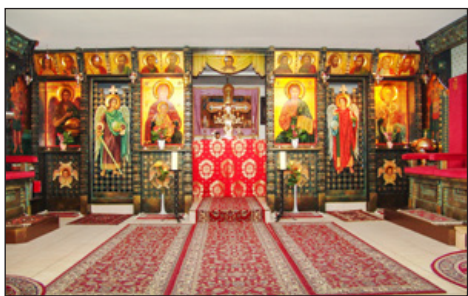
Daniel

† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

II.PP.SS. Părinți Mitropoliți Daniel al Moldovei și Bucovinei și Serafim al Europei Centrale și de Nord au binecuvântat în dec. 1994 începutul lucrărilor de amenajare a Capelei ort. românești, bis. Montriond – Lausanne. În anul 1997 Ips. Părinte Mitropolit Daniel ne-a vizitat din nou suținând o cateheză pt. tinerii din comunitate.

TREI DECENII DE ACTIVITATE - EVENIMENTELE MAI IMPORTANTE ÎN IMAGINI

*Semnarea contractului de utilizare a spațiilor pt. Capela „Tuturor Sfinților Români și Elvețieni”, Lausanne - iunie 1995.
Iconografia Capelei executată de maestrul Ion Ipser în 1994 - 1995*

Imagini de la slujba de inaugurare a Capelei "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni", Biserica Montriond Lausanne, 15 iunie 1995

Imagini de la slujba de sfințire a Capelei ortodoxe românești din Lausanne, și hirotesia Părintelui Adrian Diaconu întru protopop pt. Elveția, 16 iunie 1996

II.PP.SS. Părinți Mitropoliți Iosif al Europei Occidentale și Meridionale, Jérémie al Elveției (Patriarhia Ecumenică) și Ps. Episcop Michael (Bis. ort. rusă Geneva), la slujbă în capela "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni"- Lausanne

M.L. Regele Mihai-I și Regina Ana la slujbele ortodoxe oficiale în Capela "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni", Biserica Montriond Lausanne

Semnarea Convenției pt. utilizarea Bis. Montriond (biserica mare), Primăria Lausanne, 28.06.2022. Vizita Ps.Episcop vicar Marc la Bis. Montriond, 18.06.2023. Vizita Ips.Mitropolit Iosif la Aniversarea parohiei, Bis. Montriond Lausanne, 1.12.2024

Câteva imagini de la botezuri oficiate recent: bisericile Geneva și Lausanne

Lucas Agudo, bis. Gd-Lnacy Ge, 2 iun. '24

Victor Léo Telley, bis. Lausanne, 8 iun. '24

Amber Tucknott, bis. Gd-Lnacy Ge, 16 iun. '24

Mina Răuțchi, bis. Lausanne, 10 aug. '24

Lucas Miron Blom, bis. Lausanne, 28 sept. '24

Diana Nemie Daepf, Mario-Sebastien Pușcașu, Sara Amelia Stănică, bis. Lausanne, 26 oct. '24

RUBRICA LITURGICĂ

SLUJBELE RÂNDUITE DE BISERICĂ DUPĂ NAȘTEREA UNUI COPIL

În tradiția liturgică a Bisericii Ortodoxe cele mai multe și mai importante ierurgii (slujbe, rânduieli și rugăciuni pentru binecuvântarea omului și a firii înconjurătoare, ca și a lucrurilor necesare vieții) sunt cele legate de *naștere și de moarte*, ca momente de hotărâre care marchează limitele vieții noastre.

Prin aceasta, Biserica își arată grija față de om - cununa creației - luându-l și păstrându-l sub aripa sa ocrotitoare, de la naștere până la moarte și după aceea.

În privința nașterii, există patru asemenea ierurgii (slujbe de binecuvântare), prin care Biserica își arată grija față de mamă și de pruncul nou-născut. Acestea sunt următoarele: 1. *Rânduiala din ziua întâi la femeia lăuză*; 2. *Rugăciunile la femeia lăuză*; 3. *Rugăciunea la însemnarea pruncului, (când i se pune numele)*; 4. *Rugăciunile ce se citește după patruzeci de zile femeii care a născut*. La acestea mai putem adăuga, pentru cazurile speciale, pe a cincea, numită *Rugăciunile când femeia leapădă pruncul*.

1. Rânduiala din ziua întâi la femeia lăuză

Această primă ierurgie constă în sfințirea specială a apei (numită și apă de curățenie) imediat după naștere. Soțul sau altcineva din familie aduce o sticlă cu apă la biserică, pe care preotul o sfințește printr-o slujbă specială prevăzută în acest scop.

Cu această apă sfințită se stropește casa unde se află mama cu pruncul (în special camera rezervată pruncului), mama gustă din această apă și spală fața copilului în fiecare dimineață, își șterge sânii înainte să alăpteze pruncul și tot din această apă sfințită toarnă în baia copilului în primele zile după naștere.

2. Rugăciunile la femeia lăuză (a opta zi de la nașterea pruncului)

Cea de-a doua ierurgie constă în citirea a cinci rugăciuni speciale, dintre care trei sunt pentru lăuză și copil. Prin ele preotul se roagă pentru grabnica ridicare a mamei din patul lăuziei, pentru iertarea păcatelor ei, pentru ocrotirea ei, și a pruncului care s-a născut, de bântuiala asupririlor diavolului și a duhurilor necurate și pentru curățirea de înșelăciunea trupeză pricinuită de naștere.

Celelalte două rugăciuni sunt pentru persoanele care au stat în legătură cu mama și s-au atins de ea, în procesul nașterii (moașa și alte persoane). Inițial această molitvă ar trebui citită mamei și pruncului imediat după naștere, la casa unde s-a născut pruncul.

Având în vedere însă că astăzi nașterile au loc la maternitate, preotul nu mai merge să citească această molitvă în prima zi după naștere, ci după ce mama și pruncul se întorc acasă.

3. Rugăciunea la însemnarea pruncului (când i se pune numele în a opta zi de la naștere)

Cea de-a treia ierurgie prevăzută de Biserică pentru mama și pruncul nou născut este Rugăciunea la însemnarea pruncului, pe care preotul o citește de obicei acasă unde se află mama cu pruncul în a opta zi de la naștere. În timpul acestei rugăciuni preotul îi pune numele celui născut, prin însemnarea lui în chipul Crucii la frunte, la gură și la piept.

În practică, această ierurgie și cea de dinainte se săvârșesc

Imagini de la alte slujbe oficiate în bisericile Geneva și Lausanne - 2024

Botezuri : Larisa Elena Pîrvan și Darius-Christian Simion, bis. Lausanne, 27 oct. '24

Cununie: Cristina - D'Alexis Marvin, bis.Ge, 2.06.24

Slujbă duminicală in bis. din Gd-Lancy Ge, nov.2024

Slujbă duminicală in bis. Montriond din Lausanne

Slujba Învierii - bis. Montriond Lausanne 5 mai 2024

împreună. Însemnarea pruncului în cea de-a opta zi se face în amintirea momentului în care Pruncul Iisus „a fost tăiat împrejur în a opta zi de la naștere (la 1 ianuarie)”, conform tradiției iudaice.

4. Rugăciunile ce se citesc (la intrarea în biserică) în a 40-a zi de la nașterea pruncului

Cea de a patra ierurgie, așa cum arată și titlul, se citește la 40 de zile după naștere, perioadă în care mama trece prin procesul firesc de curățire și de refacere a organismului după actul nașterii. Această ierurgie se citește la biserică, unde mama vine cu pruncul botezat (sau nebotezat), cu tatăl copilului și cu nașa.

În rânduiala acestei molifte sunt prevăzute cinci rugăciuni în care preotul se roagă pentru mamă, pentru ca Dumnezeu să o curățească de întinăciunea lăuziei, să o învrednicească să intre din nou în sfântul locaș și să se împărtășească cu Sfintele Taine.

De asemenea, se roagă pentru prunc pentru ca Dumnezeu să-l crească, să-l binecuvânteze și să-l sfințească, învrednicindu-l, la vremea cuvenită, de luminarea care vine din Botez, dacă el este încă nebotezat.

În cazul în care pruncul este deja botezat urmează **îmbisericirea** lui, adică închinarea la sfintele icoane și introducerea în Sfântul Altar, unde este atins de colturile Sfintei Mese, dacă este băiat, sau numai la icoanele de pe iconostas, dacă este fată. În cazul în care pruncul nu este botezat, molifta de 40 de zile se citește la intrarea în biserică urmând ca îmbisericirea să se facă imediat după botezul copilului.

Îmbisericirea pruncului la 40 de zile se face în amintirea momentului în care Pruncul Iisus a fost prezentat la templu, în a patruzecia zi de la naștere „*Întâmpinarea Domnului*” (la 2 februarie), conform tradiției iudaice.

5. Rugăciunile când femeia leapădă pruncul

Ultima ierurgie se săvârșește numai în cazul în care femeia pierde pruncul, cu voie sau fără voie. Rugăciunile prevăzute în această situație tragică invocă mila lui Dumnezeu asupra mamei care “a căzut în păcatul uciderii cu voie sau fără de voie a celui zămislit într-însa”. Prin ele se cer mila, îndurarea și iertarea de la Dumnezeu pentru păcatele săvârșite cu voie sau fără de voie, precum și curățirea de toată întinăciunea trupească și sufletească.

SFÂNTA TAINĂ A BOTEZULUI

Este, fără îndoială, cea mai importantă slujbă a Bisericii după nașterea pruncului, prin care noul născut devine membru deplin al Bisericii lui Hristos, cea *una, sfântă, sobornicească și apostolică*.

Prin apa sfințită a **Botezului**, în numele Preasfintei Treimi, se spală orice moștenire negativă din sufletul noului născut și cel botezat devine părtaș al morții și învierii lui Hristos.

Prin sf. taină a **Mirungerii** se pecetluiește o nouă viață duhovnicească în sufletul copilului. Ea este o reală Cincizecime în viața pruncului botezat, prin care Duhul Sfânt lucrează neîncetat, prin harul și darurile Sale, la creșterea echilibrată a copilului cu frumu-sețea spirituală, cu cea morală, cu cea intelectuală și cu cea fizică.

Prin sf. taină a **Cuminecăturii** cel botezat și confirmat se împărtășește cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos, Cel mort și înviat pentru noi și a noastră mântuire, hrana vieții celei veșnice, scopul ultim pt. care pruncul a fost ales să se nască pe pământ.

Vezi în completare: Pr. prof. Nicolae NECULA, Tradiție și înnoire în slujirea liturgică (3), EIBMBOR, București, 2004, pp.243-244.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ NOI SFINȚI CANONIZAȚI ÎN 2024

NOI SFINȚI ROMÂNI CANONIZAȚI ÎN ANUL 2024

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase,
Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin

În zilele de joi și vineri, 11-12 iulie 2024, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat **canonizarea pentru 16 sfinți români**. Aceștia sunt:

† Părintele arhimandrit **Sofian Boghiu**, starețul Mănăstirii Antim din București, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofian de la Antim**, cu cinstire în ziua de 16 septembrie;

† Părintele **Dumitru Stăniloae**, profesor de teologie la Sibiu și la București, cu titulatura: **Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae**, cu cinstire în ziua de 4 octombrie;

† Părintele **Constantin Sârbu**, cu titulatura: **Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu**, cu cinstire în ziua de 23 octombrie;

† Părintele protosinghel **Arsenie Boca**, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop**, cu cinstire în ziua de 28 noiembrie;

† Părintele **Ilie Lăcătușu**, cu titulatura: **Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu**, cu cinstire în ziua de 22 iulie;

† Părintele ieroschimonah **Paisie Olaru**, duhovnicul Mănăstirii Sihăstria, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria**, cu cinstire în ziua de 2 decembrie;

† Părintele arhimandrit **Cleopa Ilie**, starețul Mănăstirii Sihăstria, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria**, cu cinstire în ziua de 2 decembrie;

† Părintele arhimandrit **Dometie Manolache**, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț**, cu cinstire în ziua de 6 iulie;

† Părintele arhimandrit **Serafim Popescu**, starețul Mănăstirii Sâmbăta de Sus, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus**, cu cinstire în ziua de 20 decembrie;

† Părintele **Liviu Galaction Munteanu**, profesor de teologie la Cluj-Napoca, cu titulatura: **Sfântul Preot Mucenic Liviu Galaction de la Cluj**, cu cinstire în ziua de 8 martie;

† Părintele arhimandrit **Gherasim Iscu**, starețul Mănăstirii Tismana, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Mucenic Gherasim de la Tismana**, cu cinstire în ziua de 26 decembrie;

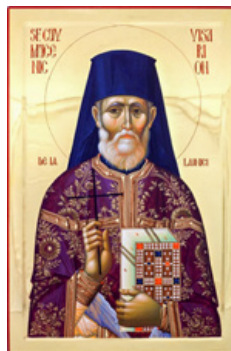
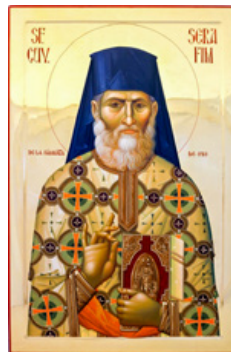
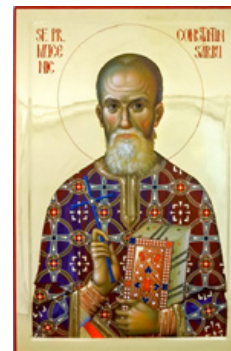
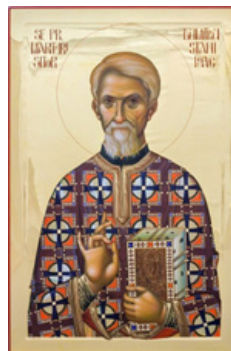
† Părintele arhimandrit **Visarion Toia**, starețul Mănăstirii Lainici, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici**, cu cinstire în ziua de 10 noiembrie;

† Părintele protosinghel **Calistrat Bobu**, duhovnic la Mănăstirea Timișeni și la Mănăstirea Vasiova, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova**, cu cinstire în ziua de 10 mai;

† Părintele **Ilarion Felea**, profesor de teologie la Arad, cu titulatura: **Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea**, cu cinstire în ziua de 18 septembrie;

† Părintele protosinghel **Iraclie Flocea**, exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Chișinăului, cu titulatura: **Sfântul Cuvios Iraclie din Basarabia**, cu cinstire în ziua de 3 august;

† Părintele protoiereu **Alexandru Baltaga** cu titulatura: **Sfântul Preot Mucenic Alexandru din Basarabia**, cu cinstire în ziua de 8 august.

Sursa : <https://basilica.ro/foto-icoanele-noilor-sfinti-canonizati-de-biserica-ortodoxa-romana/?swcpc=1>

”Raiul cu vârful în jos”!

Dacă împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul nostru (Luca 17,21), înseamnă că scara Raiului nu urcă, ci coboară în noi. E o scară cu vârful în jos. Cu fiecare treaptă a ei, cel care o coboară descoperă și confruntă omul din adânc, despre care mai înainte nu știa nimic. Împărăția lui Dumnezeu este ultimul adânc al omului, dar din care a fost alungat cel mai mare demon al său. Vă mai amintiți parabola din Călăuza lui Tarkovski? Omul din afară (din afara lui însuși) credea că cea mai mare dorință a lui e să-și salveze fratele de cancer, dar, când a coborât în adâncul său (în „cameră”), a câștigat la loterie și s-a îmbogățit peste noapte. Iar fratele a murit, desigur.

Omul din afară nu știe ce demoni sunt în adâncul său, decât dacă coboară Scara și-i confruntă. Iar începutul Scării, prima ei treaptă, sunt gândurile omului. Dar nu cele la vedere („azi am de făcut asta sau cealaltă”, „măine mă duc acolo sau dincolo” etc.), ci gândurile sale cele mai intime, acelea pe care nu le sesizează în mod obișnuit, ci cu un pic de liniștire și reflecție, gândurile care ies „din haznaua inimii sale” (Luca 6,45). Dacă omul și-ar nota aceste gânduri și le-ar contempla, fie doar și timp de o săptămână, ar înțelege unde trebuie să se caute, care sunt demonii săi și ce este Scara.

Întrebarea lui Dumnezeu, „Adame, unde ești?”, după căderea omului, altfel o întrebare lipsită de sens pentru Cel care vede totul, nu este decât chemarea lui Adam de a coborî Scara în el însuși, de a se căuta în propriul său adânc, strivind acolo șarpele, pentru a-l regăsi pe cel care căzuse din paradis. „Adame, ești în tine însuși, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul tău.”

Ioan Florin Florescu, preot misionar, Jurnal Scoțian, 13.04.2024
<https://ioanflorin.wordpress.com/2024/04/13/raiul-cu-varful-in-jos/>

LUMINA SMERITĂ ȘI TAINICĂ DIN SUFLETELE SFINȚILOR

Biserica Ortodoxă prețuiește mult experiența și învățăturile sfinților, pentru că sfinții pregustă încă din lumea aceasta lumina și bucuria Împărăției lui Dumnezeu, după ce s-au vindecat de patimi și de păcate prin rugăciune și nevoițe, prin pocăință și post și au sporit în iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

Cum ne putem împărtăși și noi de lumina tainică a lui Hristos?

Cele patru posturi de peste an sunt perioade rânduite de Biserică în care noi creștinii suntem chemați să adunăm lumina lui Hristos în sufletele noastre. Oprim gândurile rele, ispitele și poftele care ne înrobesc și adunăm lumină din lumina Sfințelor Scripturi și a Sfintei Liturghii. Adunăm lumina lui Hristos prin primirea și împărtășirea cu Sfintele Taine și o dăm și altora prin săvârșirea faptelor noastre bune.

Cu fiecare cuvânt pe care-l auzim din Sfânta Scriptură, îndrumându-ne calea vieții, cu fiecare rugăciune pe care o facem, cu fiecare împărtășire cu Sfintele Taine, noi ne luminăm mintea, ne curățim simțirea și ne îmbogățim cu lumină, hrănind viața noastră cu lumina cea neapusă și netrecătoare a Împărăției iubirii Preasfintei Treimi.

Sfinții pot pregusta din lumea aceasta lumina cea necreată !

Chiar în ziua de *Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului* (14 noiembrie), Biserica face pomenirea marelui ierarh Sf. Grigorie Palama, teologul luminii Taborului, al luminii dumnezeiești necreate, dar și al luminii din inimile sfinților, pentru a ne arăta că prin post și rugăciune, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și fapte bune, săvârșite din credință și iubire, ne împărtășim și noi de această lumină.

Sfântul Grigorie Palama este unul dintre cei mai mari teologi ai Bisericii Ortodoxe care a trăit în secolul al XIV-lea. După ce s-a nevoit ca monah, în post și rugăciune, la Muntele Athos, a ajuns Arhiepiscop al Tesalonicului, trecând la Domnul în 14 noiembrie 1362. El a învățat că sfinții, în lumea aceasta, când Dumnezeu voiește, pentru credința lor puternică și pentru multa lor rugăciune, pot pregusta lumina necreată și netrecătoare a Împărăției cerurilor.

Această lumină s-a arătat la Schimbarea la Față a Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe Muntele Tabor (cf. Matei 17, 1-9; Marcu 9, 1-9; Luca 9, 27-36), s-a arătat la Învierea Sa din morți, prin lumina cu care Hristos a ieșit îmbrăcat din mormântul întunecat, și apoi în ziua Cincizecimii, prin Pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli în chipul limbilor de foc.

Cum este posibil fi în trup și să simți această tainică lumină?

Acum, lumina aceasta nu se arată nouă în mod obișnuit pentru că nu este lumină din lumea aceasta văzută, fizică, și pentru că noi nu suntem în stare să o vedem cu ochii trupești, dar ea este în mod tainic și smerit prezentă în sufletele sfinților, până la arătarea slavei lui Dumnezeu în „cerul și pământul cel nou” al Împărăției Sale, în „cetatea noului Ierusalim” (Apocalipsa 21, 1-7), care „nu are nevoie de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul” (Apoc. 21, 23).

Prin pomenirea Sfinților, și prin modelul vieții lor, Biserica ne însoțește spre lumina cea neînserată a Împărăției lui Dumnezeu, care își găsește rădăcinile în lumina creației omului (vechiul Adam) și în cea a întrupării Fiului lui Dumnezeu ca om (noul Adam), Cel care a venit în

RUBRICA BIBLICĂ

„Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”!

„Unii pe alții” și „Unii altora”
(40 de îndemnuri biblice)

- Iubiți-vă unii pe alții, cum V-am iubit Eu pe voi (Ioan 13:34);
- Fiți buni unii cu alții (Efeseni 4:32);
- Îngăduiți-vă unul pe altul (Col.3:13; Efes.4:2);
- Iertați-vă unul pe altul, cum va iertat și pe voi Hristos (Efes.4:32; Col. 3:13);
- Primiți-vă (acceptați-vă) unii pe alții, cum va primit (acceptat) Cristos pe voi (Romani 15:7);
- Supuneți-vă unii altora (Efes. 5:21);
- Slujiți unii altora în dragoste (Galateni 5:13);
- Suntem mădulare unii altora (Rom.12:5; Efes. 4:25)
- Mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele (1 Cor. 12:25);
- În smerenie, fiecare să privească pe celălalt mai presus decât pe el însuși (Fil.2:3);
- În cinste, fiecare să dea întâietate altuia (Rom.12:10)
- Să veghem unii asupra altora și să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune (Evrei 10:24);
- Îndemnați-vă unii pe alții (Evrei 3:13);
- Învățați-vă unii pe alții (Col.3:16; Rom.15:14);
- Sfătuiți-vă unii pe alții (Col.3:16; Rom. 15:14);
- Mângâiați-vă (încurajați-vă) unii pe alții (1 tes.4:18);
- Mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții (1 Tes. 5:11);
- Mărturisiți-vă unii altora păcatele (Iacov 5:16);
- Rugați-vă unii pentru alții (Iacov 5:16);
- Purtați-vă sarcinile unii altora (Gal.6:2);
- Trăiți în pace (în armonie) unii cu alții (Rom.12:16);
- Să aveți aceleași simțăminte unii față de alții (Rom.12:16);
- Vorbiți unii cu alții din Cuvântul lui Dumnezeu (Efes. 5:19);
- Căutați să vă faceți plăcere, în ce este bine, ca să vă zidiți unii pe alții (Rom.15:2);
- Să creșteți în dragoste unii față de alții (1 Tes. 3:12)
- Să nu vă înșelați unul pe altul (Levitic 25:14);
- Să nu vă mințiți unii pe alții (Col.3:9);
- Să nu vă urăți unii pe alții (Tit 3:3);
- Să nu ne învidiem unul pe altul (Gal. 5:26);
- Să nu ne întărim unul pe altul (Gal. 5:26);
- Să nu vă vorbiți de rău unii pe alții (Iacov 4:11)
- Să nu ne mai judecăm unii pe alții (Rom.14:13)
- Să nu vă plăneți unii împotriva altora (1Cor.4:6);
- Nici unul să nu se fălească cu unul împotriva celuilalt (1Cor. 4:6);
- Să nu mergeți la judecată unul cu altul (1Cor. 6:6);
- Să nu vă mușcați și să nu vă mâncați unii pe alții (Gal.5:15);
- Să nu vă nimiciți unii pe alții (Gal.5:15).

lume ca „*lumină a lumii*” spre a-i dăruia omului lumina și strălucirea cea dintâi (dinainte de caderea în păcat).

Această lumină o primim în mod tainic în sufletele noastre prin comuniunea noastră cu Dumnezeu Treimic, și ea este harul Domnului nostru Iisus Hristos Cel necreat și veșnic, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh în viața Bisericii și a noastră, altfel spus este însăși prezența și lucrarea lui Dumnezeu în Biserică și în oameni.

Fiecare creștin este chemat să se împărtășească smerit din această tainică lumină

Lumina sfântă se revărsă în sufletele noastre și ne luminează viața atunci când mărturisim și trăim în dreapta credință, când postim, când ne căim pentru păcatele noastre și primim iertarea lui Dumnezeu în taina pocăinței, când ne rugăm fierbinte și, într-un mod cu totul desăvârșit, atunci când ne împărtășim cu Sfintele Taine, cu Trupul și Sângele Domnului, din care izvorăște lumina cea neapropiată a Împărăției lui Dumnezeu.

Lumina divină se pastrează și se reînnoiește în sufletele noastre atunci când credința noastră devine lucrătoare prin iubirea aproapelui (Galat. 5, 6) în fapte de milostenie. Atunci Hristos -*Lumina lumii* - ne luminează viața prin lucrarea tainică a Duhului Său cel Sfânt și - prin ea și împreună cu ea - ne conduce spre lumina cea veșnică a Împărăției iubirii Preasfintei Treimi. „*Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui*” (Ps. 67,36).

Redacția

Articol inspirat din Valer Bel « Lumina vieții în credință » 4 martie 2015

RĂSPUNDEREA PE CARE O AVEM UNII FAȚĂ DE ALȚII

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae*

„Există oameni care au primit de la Dumnezeu o răspundere pentru alții ca pentru ei înșiși. E starețul unei mănăstiri, sunt părinții biologici, e duhovnicul, e preotul. *Dar aceasta înseamnă că ei trebuie să se și pregătească pentru a conduce pe calea dreaptă pe cei încredințați conducerii lor. Dacă dau sfaturi rele, vor suferi pentru greșelile acelorora, ca pentru ale lor. Cel încredințat de Dumnezeu unui îndrumător sufletească trebuie să-și facă însă și el din voia aceluia voia sa.* Prin el se împlinește atunci voia aceluia.

Dar, în acest caz, acela va plăti pentru greșelile făcute prin împlinirea voii lui. Părintele, duhovnicul nu se pot dezinteresa de viața celui încredințat lui cu scuza libertății ce o are acela. Omul mai trebuie și învățat să știe ce să facă cu libertatea. Și unii sunt mai înaintați în această cunoaștere decât alții. Răspunderea unora pentru alții împletește destinele noastre până a ne bucura și suferi împreună de urmările unei viețuiri care nu se împlinește numai prin unul. *Nu ne mântuim singuri în mod egoist și ambițios; și nu ne pierdem singuri. Ci ne mântuim cu cei pentru care am avut o răspundere și cu cei pe care i-am ascultat; și ne pierdem cu cei față de care nu ne-am exercitat răspunderea.*

Nici un om nu-și poartă sau nu trebuie să-și poarte numai sarcina sa, ci și pe a altora. *Dar să nu le dăm altora sfaturi din mândrie, ca să-i smintim și mai mult, ci ca să-i slujim cu smerenie. Deci sfatul trebuie să fie unit cu pilda vieții, ca să nu-i pierdem prin sfătuire nici pe ei și să nu ne pierdem nici pe noi.*”

**) Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, nota 506 la Varsanufie și Ioan, Scrisori duhovnicești, în Filocalia XI, Ed. Humanitas, București, 2009, p. 286.*

CUM ȘI CÂND LUĂM AGHIASMA MARE

Sfântul Proroc Ioan Botezătorul

După sărbătoarea Bobotezei (6 ianuarie), credincioșii gustă dimineța, pe nemâncate, Aghiasma Mare. Aceasta se poate lua încă opt zile după această dată, adică până pe 14 ianuarie, când are loc Odovania Praznicului. În această perioadă preotul este chemat în locuințele credincioșilor pentru a le binecuvânta prin stropirea cu Aghiasma Mare; așa se primenește anual duhul fiecărei case.

La îndemnul părintelui duhovnic Aghiasma Mare se poate gusta și peste an în situații speciale cum ar fi:

- ca mângâiere pentru cei care s-au spovedit, dar nu au primit dezlegare pentru a se împărtăși cu Sfintele Taine;
- în caz de boală trupească și pentru vindecarea de diferite boli sufletești.

Ca regulă generală, Aghiasma Mare se ia întotdeauna pe nemâncate, înainte de anafură, cu credință și frică de Dumnezeu, iar atunci când este recomandat de duhovnic se ia doar cu post și rugăciune. Aghiasma Mare se păstrează în casele credincioșilor în loc ferit și curat, de preferat într-un recipient de sticlă închis.

Având în ea harul Sfântului Duh, Aghiasma Mare se păstrează nestrictă vreme îndelungată, fiind proaspătă, curată și plăcută la gust. Dacă nu este păstrată într-un vas curat și capătă un miros neplăcut, nemaiputând fi folosită spre a fi băută, aghiasma se varsă într-o apă curgătoare curată sau la rădăcina unui copac.

Aghiasma Mare poartă puterea dumnezeiască a Sfântului Duh și s-a dovedit făcătoare de minuni. Prin botezul în râul Iordan, Mântuitorul Iisus Hristos a sfințit firea apelor de pretutindeni și a redeschis izvoarelor harului pe care omul îl pierduse prin căderea în păcat.

În rugăciunea de la Bobotează se afirmă „astăzi firea apelor se schimbă”, punând în lumină caracterul cosmic al Botezului și puterea spirituală a apei sfințite.

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofian de la Antim

(16 septembrie)

„Dragostea lui Dumnezeu este mai presus decât orice dragoste lumească. Și dacă ajungem să înțelegem această bunătate a lui Dumnezeu, chiar dacă suntem căzuți, chiar dacă am ajuns la un nivel josnic de viață, să ne întoarcem spre Dumnezeu, să-I cerem iertare, dar o iertare profundă, cu lacrimi, cu căință, și Dumnezeu ne va ierta îndată”.

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae

(4 octombrie)

„Numai conștiința lui Dumnezeu poate întemeia iubirea față de om și numai conștiința omului poate întemeia voința de veșnicie a omului și de înaintare în lumina infinită și eternă a lui Dumnezeu. Numai un Dumnezeu conștient poate prețui pe om și numai un om conștient poate prețui pe Dumnezeu”.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop

(28 noiembrie)

„Până la Dumnezeu, nu este nici jos, nici sus, nici aproape, nici departe, pentru că Dumnezeu este pretutindeni și de aceea El e mai aproape de tine decât sufletul și trupul tău, numai să știi și să afli aceasta apropiere prin credință și rugăciune.

Nu există vrăjmaș mai mare pentru om decât omul însuși și de nimic nu trebuie să se teamă omul ca de el însuși. Cine își stăpânește simțămintele, acela își petrece viața în pace”.

Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria

(2 decembrie)

„Vrei să te mântuiești? Să ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stânga cugetarea la moarte iar în minte și în inimă rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul!” și te faci sfânt! Măi, măi, mânca-v-ar Raiul! N-am o traistă mare, să vă bag în ea și să vă duc pe toți la Rai! Să nu rămână unul!”

Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria

(2 decembrie)

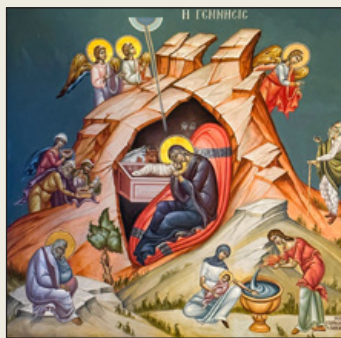
„Acest testament vă las tuturor; testamentul dragostei: tot ce facem în viață să fie spre slava lui Dumnezeu și spre folosul aproapelui, căci dragostea acoperă mulțime de păcate. Să ne rugăm unii pentru alții, ca Dumnezeu să ne învrednicească de mântuire și să ne facă parte de un colțisor de Rai”!

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu

(23 octombrie)

„Până mai ai cui spune tată sau mamă, cât ar trebui să fii de fericit, de recunoscător și plin de iubire la rostirea acestor cuvinte unice pe pământ! Caută-i cu dragoste, îngrijește-i cu evlavie, ascultă-i cu respect până la moarte și nu disprețui nici fața lor bătrână, nici cuvintele lor poate slabe, nici trecutul lor poate modest. Fii față de ei întocmai așa cum ai dori să fie copiii tăi față de tine”.

IN MEMORIAM Madame Michaela Burkhalter

Ancien membre du conseil de notre paroisse de Lausanne, Madame Burkhalter nous a quittés subitement le 4 décembre 2024, à Bucarest, en laissant derrière elle un véritable modèle de vie, une vie vécue avec la conscience de son origine et de sa destinée, qui se trouvent dans l'amour sans limite de Dieu pour l'homme et toute sa création.

Madame Burkhalter était une personne très bien éduquée, très cultivée, douée de beaucoup d'intelligence, de bon sens et de nombreuses qualités.

Ses vertus et ses qualités sont restées une icône vivante pour tous ceux qui l'ont connue : discrétion, modestie, générosité, noblesse et dignité. En même temps, elle faisait preuve d'une ouverture d'esprit totale et d'un grand respect pour ses semblables.

Pour tout cela, nous ne pouvons que la remercier et demander à Dieu de placer son âme dans la demeure des justes, au Royaume de la lumière et de l'amour éternelle de la Très Sainte Trinité.

PS. Tenant compte du fait que Mme Michaela Burkhalter a longtemps été un membre actif du conseil de la Paroisse orthodoxe roumaine de Lausanne et du canton de Vaud, notre Père Métropolitain, Mgr Joseph, lui a accordé (in absentia), le dimanche 1er déc. 2024, la Gramata Métropolitaine pour les laïcs, à l'occasion des trois décennies d'activité de la Paroisse de « Tous les Saints Roumains et Suisses » dans les locaux de l'église de Montriond à Lausanne.

Cette distinction a été remise par le prêtre recteur de la paroisse A.D. à Monsieur Jean-François Burkhalter, le mercredi 18 décembre, à l'occasion de l'office d'enterrement de Mme Michaela Burkhalter à l'église de Glion / VD.

Eternelle soit sa mémoire!

CANONICA

Rânduiala înmormântării - Probleme de ordin canonic

Înmormântarea este încheierea peregrinării trupului omenesc în această lume. Trupul omului, templu al Duhului Sfânt, are vocația de a se întoarce în țărâna din care a fost luat, așa cum ne spune și ritualul înmormântării. Din acest motiv Biserica a acordat o mare atenție modului în care este marcat din punct de vedere liturgic actul înmormântării.

Asumând înmormântarea ca un act eclezial de părtășie a trupului la întreaga creație, în plan ceremonial ritualul a fost organizat în așa fel încât să pună în evidență legătura celui adormit cu Biserica. Atunci când persoana în cauză nu face parte din Biserică, nici Biserica nu poate aduce mărturie. De aceea nu pot fi săvârșite înmormântări după ritul ortodox pentru persoane care nu sunt membri ai Bisericii Ortodoxe.

Este posibilă oficierea ritualului ortodox al înmormântării în cazul persoanelor care s-au sinucis sau care vor fi incinerate ?

Biserica a considerat potrivit să dea momentului înmormântării și un caracter pedagogic, așa încât au fost statornicite anumite elemente de ritual care să marcheze poziția față de anumite situații cu o semnificație morală aparte. Astfel, a fost statornicită rânduiala unui ritual restrâns stabilit de episcopul locului pentru persoana care se sinucide din liberă alegere și în deplinătatea facultăților mintale și s-a hotărât marcarea dezacordului Bisericii față de incinerare.

În privința înmormântării persoanelor care au decis ca trupul lor să fie incinerat, Biserica Ortodoxă și-a exprimat în mod clar poziția, prin Hotărârea Sf. Sinod al B.O.R. nr. 4529 din 5 iulie 2012, care menține poziția anterioară a Bisericii Ortodoxe Române exprimată prin hotărârile anterioare ale Sf. Sinos în 15 iunie 1928 și 20 februarie 1933.

Conform acestor norme bisericești este interzisă acordarea asistenței religioase pentru cel ce a decis să fie incinerat, episcopul locului având competența de a acorda dispensă în cazul în care „incinerarea s-a făcut fără voia sau împotriva dorinței celui decedat, din motive obiective (financiare sau legale, legi specifice unor state în care incinerarea este obligatorie)”. Episcopul locului este singurul care are autoritatea de a acorda sau nu dispensă, prin iconomie, în urma studierii amănunțite a fiecărui caz în parte, cu precizarea că, în astfel de cazuri, la depunerea urnelor funerare se va oficia doar slujba Trisaghionului.

Se poate face ritualul ortodox al înmormântării copiilor născuți morți sau pruncilor nebotezați ?

Un alt aspect legat de ierurgia înmormântării îl constituie problema asistenței religioase acordate familiilor în cazul copiilor născuți morți sau al pruncilor nebotezați din motive independente de voința părinților.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-a pronunțat în legătură cu acest subiect prin Hotărârea din 5 mai 1908, conform căreia pruncilor născuți morți sau celor morți nebotezați, născuți în familii ale Bisericii Ortodoxe, li se poate face rânduiala obișnuită de îngropare a pruncilor. Această hotărâre este normativă pentru Bis. Ortodoxă Română.

Considerăm că din moment ce avem o Hotărâre a Sfântului Sinod, neabrogată, care arată că nu există impediment pentru înmormântarea pruncilor nebotezați care s-au născut în familii creștine, regula este împlinirea acestui ritual. Doar episcopul locului poate decide altfel din motive temeinice.

Hotărârile citate mai sus subliniază caracterul pedagogic al refuzului asistenței religioase.

Refuzul asistenței religioase care nu are un fundament pastoral-pedagogic justificat înseamnă lipsă de tact pastoral ce poate aduce prejudicii slujirii și misiunii Bisericii. **Pr. Conf. Dr. Patriciu Dorin Vlaicu**

Sursa : http://apostolia.eu/articol_1508/probleme-de-ordin-canonice-legate-de-randuiala-inmormantarii-.html

CONCERTUL DE CRĂCIUN bisericele Geneva și Lausanne - 2024

Ensemble vocal féminin Sophia - Concert des chants sacrés orthodoxes, église du Gd-Lancy Ge, 8 juin '24

Corala „Ciprian Porumbescu” din SV, - Concertul pt Crăciun, biserica din Gd-Lancy Ge 30. noe. '24

Ips. Părinte Mitropolit Iosif acordând Gramata Mitropolitană Coralei "Ciprian Porumbescu" din Suceava, Biserica Montriond Lausanne, 1 dec. 2024

ACTIVITĂȚI SOCIAL-PASTORALE ȘI CULTURALE în parohiile Lausanne și Geneva - 2024

ASOCIAȚIA AXIOS DIN CADRUL MITROPOLIEI ORTODOXE ROMÂNE A EUROPEI OCCIDENTLE ȘI MERIDIONALE

Mesaj adresat Parohiilor din Lausanne și Geneva Gd-Lancy în 11 dec. 2024, cu binecuvântarea Ips. Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif *

Doamne ajută!

Sperăm ca mesajul acesta vă gasește cu bine, în pregătire pentru marea sărbătoare a Nașterii Domnului.

Vă scriem **pentru a vă mulțumi** pentru ajutorul dat unor tineri din România să nu abandoneze școala și să își urmeze visurile și proiectele personale, în cadrul programului M.O.R.E.O.M “**Investeste în România, investeste în educație**”, inițiat de Asociația NEPSIS și dezvoltat de Asociația AXIOS .

Datorită dvs., în anul 2024 am reușit să ajutam **108 copii și tineri** din România. Un imbold puternic ne-a fost dat și de grupul Casa Noastră, care ne-a sprijinit cu o finanțare suficientă pentru **alte 123 burse**.

Astfel, am avut **231 de bursieri în România**.

Prin implicarea personală a Înaltpreasfintitului Iosif, cu ajutorul maicilor de la reședința mitropolitană de la Limours și cu sprijinul parohiilor din regiunea pariziană, am acordat încă **80 de burse pentru elevi din Basarabia: 40 în zona Bălți, 20 în zona Chișinău și 20 în zona Cahul**.

Prin Asociația Menas Togo, am trimis 1200 euro pt. acoperirea costurilor de școlarizare a 40 de elevi de gimnaziu din orașul Notse, Togo. <https://www.menastogo.com/parrainer-un-enfant>

Am continuat să o sprijinim pe Angelina, bursiera noastră din Tanzania, care continuă facultatea de științe economice în orașul Moshi.

Unor persoane din România aflate în diferite situații dificile le-am trimis ajutoare punctuale de la oameni darnici care ne-au semnalat aceste situații și au vrut să sprijine aceste persoane.

Bursele AXIOS nu sunt numai burse sociale. Sunt acel pas către demnitate de care are nevoie fiecare tânăr sau copil pentru a se dezvolta și a crește.

Cei mai mulți dintre acești tineri sunt implicați în multe activități de voluntariat. Astfel, ei multiplică în comunitate ajutorul primit de la dumneavoastră și devin un model pentru alți tineri, îndeosebi în mediul rural.

Dacă doriți mai multe amănunte despre un anumit program sprijinit de AXIOS, vă rugăm să ne întrebați <axios@mitropolia.eu>.

Vă dorim să aveți un sfârșit de post liniștit și o sărbătoare a Nașterii Domnului luminoasă!

Gabriela Pipirig - președinte AXIOS

diac. Bogdan Grecu - trezorer AXIOS

*** Parohia din Lausanne, ca și cea din Geneva Gd-Lancy, contribuie anual cu câteva mii de franci la activitățile sociale ale Mitropoliei noastre desfășurate prin asociația AXIOS și alte asociații caritative. Mulțumim tuturor donatorilor pt susținerea acestor nobile activități!**

Părintele Adrian Diaconu a reprezentat Parohiile din Geneva și Lausanne la Evenimentele dedicate „Zilei Românilor de Pretutindeni” organizate de Dep. Rom. de Pret. (DRP), la Palatul Parlamentului din București, între 24-26 mai '24

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

Non pas accumuler de trésors mais enthousiasmer et former les gens pour le royaume de Dieu. Aussi en temps difficiles!

En **solidarité** avec chacun, chacune, notre Église:

† témoigne des **valeurs** chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique ainsi que par les activités pastorales

† offre une **ouverture** spirituelle aux enfants et aux jeunes

† **accompagne** les grands événements de la vie des fidèles

† apporte un **appui** durant les moments difficiles

† est au **service** de toutes et tous les aidant, dès cette vie, à acquérir le royaume de Dieu

Un grand **merci** de votre soutien !

« Que la grâce du Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu et la communion de l'Esprit Saint soient avec vous ! » (2 Cor. 13,13).

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă !

Œuvre d'entraide de l'Eglise orthodoxe roumaine Genève et Lausanne

« Heureux ceux qui sont pleins de bonté pour les autres, car on sera plein de bonté pour eux ». (Matthieu 5, 7)

Bienaimés frères et sœurs en Christ,

Les fêtes que nous nous préparons à accueillir sont également une occasion de réfléchir sur notre propre parcours spirituel, sur nos propres choix et sur comment nous pouvons apporter notre contribution à notre communauté.

La Paroisse, en tant que communauté pastorale et ecclésiale, se veut un lieu de vie, de joie, de célébrations liturgiques et de rencontres avec Dieu et nos semblables, au service de l'Église du Christ.

Nous vous invitons donc à vous joindre à nous pour soutenir les activités catéchétiques et pédagogiques, liturgiques et sacramentelles, socio-pastorales, culturelles et traditionnelles, philanthropiques et caritatives de notre paroisse à travers un don (ci-dessous les coordonnées du compte de votre paroisse).

Que les fêtes de la Nativité et du Baptême de notre Seigneur soient pour nous un moment de joie, de lumière intérieure, d'espoir et de paix. Que nous puissions tous trouver la force et la détermination nécessaires pour suivre la voie de l'amour miséricordieux du Sauveur Jésus Christ en étant, à notre tour, des sources de joie, d'espoir et de lumière pour ceux qui nous entourent.

Joyeuse fête de la Nativité à toutes et à tous et une heureuse année 2024 !

Merci d'avance pour votre mobilisation à nos côtés,

Au nom du Conseil paroissial,
père Adrian, père Florin et père Mihai

Compte Paroisse de Genève (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste – Genève

Compte Paroisse de Lausanne et Vaud :

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4 / CHF;

Titulaire: EORL-VD

„Bénis Seigneur ceux qui aiment la beauté de Ta maison !”